

o Kamilu, ki gleda z rokami

Tomasz Małkowski

Ilustrirala
Joanna Rusinek

Prevedel
Klemen Pisk

S

Tomasz Małkowski
O Kamilu, ki gleda z rokami
Ilustrirala Joanna Rusinek

Iz poljščine prevedel Klemen Pisk

Uredila Nika Mušič
Lektorirala Metka Bartol
Prelom Janez Turk

Naslov izvirnika: O Kamilu, który patrzy rękami
© ADAMADA (Gdańskie Wydawnictwo Oświatowe), Gdańsk (Polska) 2017

O Kamilu, który patrzy rękami
© za slovensko izdajo KUD Sodobnost International
Vse pravice pridržane.

Izdajatelj KUD Sodobnost International
Urednica knjižnega programa Jana Bauer
Ljubljana, 2023
sodobnost@guest.arnes.si
www.sodobnost.com

Naklada 800 izvodov.
Tiskano v Sloveniji.

Sofinancira
Evropska unija

Financirano s strani Evropske unije. Izražena stališča in mnenja so zgolj stališča in mnenja avtorja(-ev) in ni nujno, da odražajo stališča in mnenja Evropske unije ali Evropske izvajalske agencije za izobraževanje in kulturo (EACEA). Zanje ne moreta biti odgovorna niti Evropska unija niti EACEA.

BOOK INSTITUTE

©POLAND

Knjiga je izšla s podporo ©POLAND Translation Program.

FSC Okolju prijazen nakup.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.162.1-93-32

MAŁKOWSKI, Tomasz

O Kamilu, ki gleda z rokami / Tomasz Małkowski ; ilustrirala
Joanna Rusinek ; prevedel Klemen Pisk. - Ljubljana : KUD
Sodobnost International, 2023

Prevod dela: O Kamilu, który patrzy rękami
ISBN 978-961-7132-72-4
COBISS.SI-ID 146640131

VSEBINA

Večerja za psa * 4

Večnadstropna jelka * 34

Teta najbolje ve * 6

Milček, zavij! * 37

Napad na cesti * 9

Vam bom že pokazal! * 40

Hitreje, mali! * 12

Napaka * 43

Razbita šipa * 15

Dedek športnik * 46

Sloni in ose * 18

Ela vrtela * 50

Nesreča * 21

Mesto iz kock * 53

Kdo je tu invalid? * 25

Kaj bo Kamil, ko odraste? * 56

Gola ritka * 28

Medved ali avto? * 59

Kje je Milček? * 31

Srečanje z NLP-jem * 61

Večerja za psa

Suzana je stara šest let in ima petletnega brata Kamila, ki ima svetle lase. Začnemo lahko tudi s Kamilom: star je pet let in ima šestletno sestro Suzano s kostanjevimi lasmi. Ampak Kamil ne ve, kakšne barve so kostanji, saj se je rodil slep.

Kako je, če si slep? Zapri oči ali, še boljše, preveži si jih s šalom. Zdaj pa pojdi v kopalnico in si umij roke. Samo da ne boš slučajno padel v pralni stroj! Saj vendar nisi umazana nogavica. Pojdi, jaz te bom počakal tukaj.

Težko, kaj? Kamil se mora kar naprej ukvarjati s tem. Ne ve, kakšni so videti njegova mama, očka in svet. Je zato nesrečen? Nikakor! Recimo včeraj. Mama ga je prosila:

“Milček, bi lahko pogrnil mizo za večerjo?”

Kamila doma vsi kličejo Milček. To je okrajšava od Kamilček.

Kamil se dobro spomni, kje je kaj v kuhinji. Iz hladilnika je potegnil posodo z maslom, krožnike s kumaricami in sirom, sklede s skuto in olivami. Vse je položil na mizo. Nato je odšel v svojo sobo.

Trenutek pozneje je v kuhinjo prišla njegova mama.

“Milček, kaj pa si storil?!” je vzkliknila. Na mizi so bili krožniki in sklede s ... pasjo hrano! Najbrž še nisem omenil, da imajo doma psa Lupija. Na krožnikih in v skledah je bila njegova hrana.

Kamil se je vrnil v kuhinjo, vendar na mizi ni videl Lupijeve hrane. Saj je vendar slep. Na mamino vprašanje “Milček, kaj pa si storil?” je ponosno odgovoril:

“Pripravil sem okusno večerjo.”

“Nisem vedela, da je Lupi povabil goste,” je odvrnila mama. “In da bodo jedli z vilicami.”

Pod mizo je nekdo bruhnil v smeh. Kdo neki? Lupi že ni mogel biti. Suzana! Ona je tista, ki je skrila posodo z maslom in vse drugo ter na mizo postavila krožnike z Lupijevo hrano. Suzana se namreč rada šali.

Kamil je na mizi otipal pasjo hrano. In sklenil, da bo sestri vrnil milo za drago.

Večerja se je začela pozneje, ker je morala Suzana pogrniti mizo za ljudi namesto za pse. Ampak nihče se ni jezil nanjo; takšna šala konec koncev ni nič hudega.

Med večerjo je Kamil nenadoma pozorno prisluhnil. Mama, očka in Suzana so ga gledali v pričakovanju. Vedeli so, da sliši najbolje od vseh.

“Lupi nekaj je v tvoji sobi,” je opozoril sestro.

“Najbrž se je lotil stene,” sploh ni skrbelo Suzane. “Tam ni ničesar, kar bi lahko jedel.”

“Pa piškotki?”

“Moji najljubši! Za jutrišnji izlet!”

Suzana je planila pokonci in prevrnila stol. Pohitela je v sobo. In kaj je zagledala? Piškotki so nedotaknjeni ležali na mizi. Lupi pa je hrustal svojo hrano iz sklede na tleh.

“Milček! Prestrašil si me!”

“Kdo pa je začel?”

Pri njima je vedno tako.

Teta najbolje ve

“Teta Helena bo v nedeljo prišla k nam na kosilo,” je rekla mama.

“O, ne!” so zastokali očka, Suzana in Kamil. Celo Lupi je globoko zavzdihnil.

V nedeljo je prišla teta s stricem Kazimirjem, ki je kar naprej ponavljal: “Prav imaš, Helena.” Strašen dolgočasnež.

Ko je teta zagledala Kamila, je vzkliknila:

“Moj ubogi revček!” Tako močno ga je objela, da se je začel dušiti. Zato ji sploh ni mogel razložiti, da ni noben revček. Preprosto ne vidi, nič drugega. Kdo ve, kaj bi storila teta, če bi jo davil in ji rekel: “Uboga debela teta! Ne usedi se na stol, sicer se bo polomil pod tabo.”

Ampak teta Helena je vedela, da je stol zanjo smrtno nevaren. Zato se je usedla na kavč, tik zraven Kamila. Kavč je zastokal, vendar je zdržal težo. Teta pa je zahrumela:

“Milček, nahranila te bom z juhico!”

“Prav imaš, Helena,” je rekel stric Kazimir. Preglasil je Kamila, ki je hotel razložiti, da zna jesti sam. Kaj še! Teta mu je potisnila žlico v usta.

“Za mamico!” je dejala. Kamil je kriknil, ker je bila juha vroča.

“Milček zna jesti sam,” je rekla mama. Ampak teta – kot da je oglušela.

“Za očka!” je v Kamilovih ustih pristala še druga žlica vroče juhe. Deček tega ni prenesel. Izpljunil je juho! Kot se je izkazalo, naravnost na obleko tete Helene.

“Av!” je zavpila teta.

“Prav imaš, Helena,” je rekel stric Kazimir.

“Poparil me je!” je zakričala teta. “Uničil mi je obleko!”

Kamilu je bilo žal, a kaj naj bi storil? Ni mogel vendar polizati juhe z obleke. Starši so se opravičevali teti, Suzana se je skrivaj hihitala, stric Kazimir pa je jedel juho in po vsakem zajemu pihal v žlico.

Teta Helena se je šla uredit v kopalnico. Ko se je vrnila, je obstala kot vkopana. Kamil je juho jedel sam.

“On jé!” je vzkliknila.

“Drugāče bi umrl od lakote,” je pojasnil očka.

“Ampak on jé sam! Poparil se bo!”

“To se še nikoli ni zgodilo,” je rekla mama.

“Kaj res?!” je zavreščala teta. “Malo prej je poparil mene!”

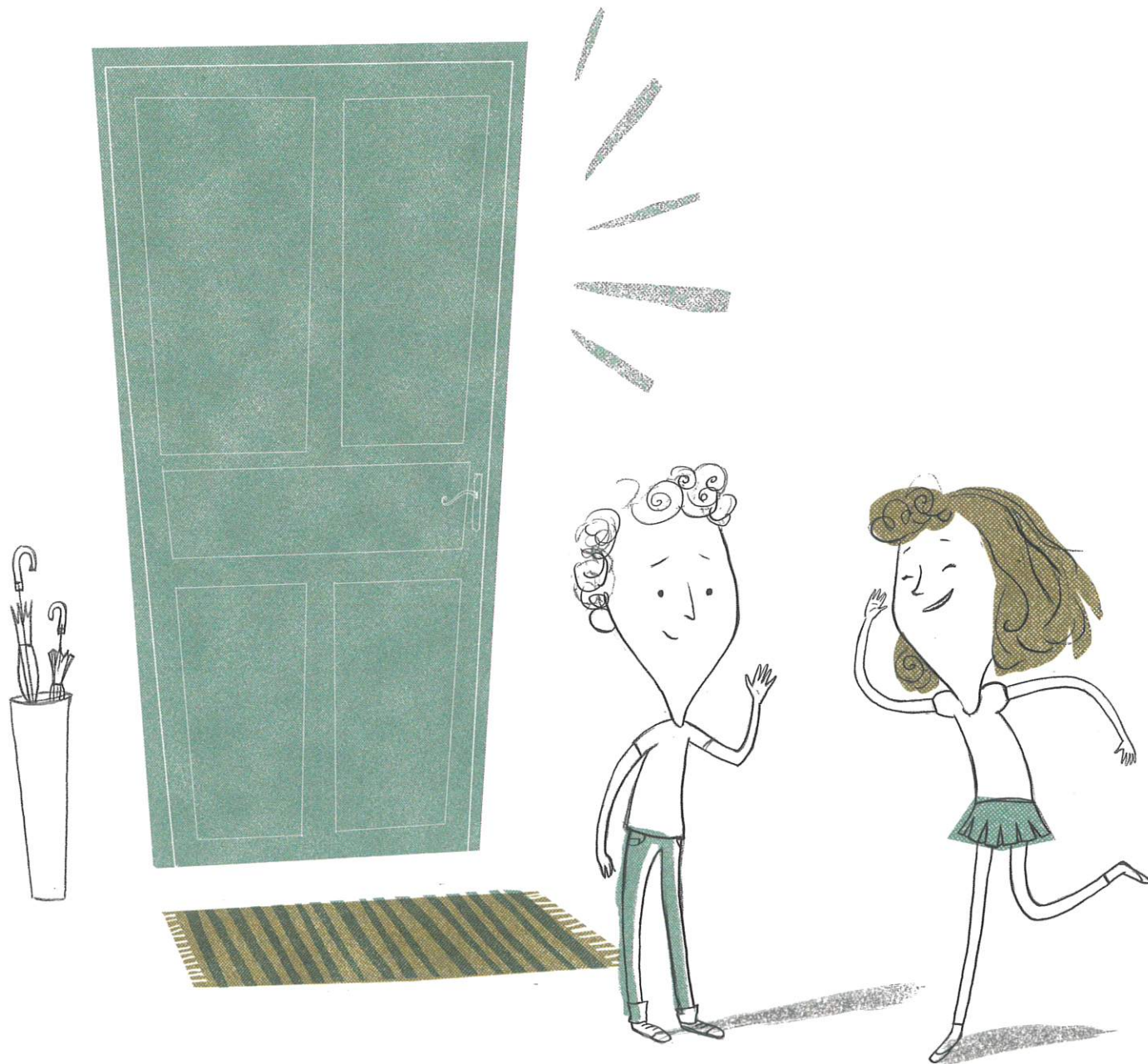
“Prav imaš, Helena,” je potrdil stric Kazimir s polnimi usti juhe.

“Brez skrbi, Milček,” je rekla mama, ko sta gosta odšla. “Nič nisi storil narobe. Ravno nasprotno. Teta Helena nas še dolgo ne bo obiskala.”

“Milček, daj petko!” je veselo vzkliknila Suzana.

Napad na cesti

V nedeljo se je družina odpravila na izlet. Mama se je peljala na enem kolesu, očka na drugem, Suzana in Kamil pa na tretjem. Takšno kolo za dve osebi se imenuje tandem.

Suzana je sedela spredaj, poganjala pedala in obračala krmilo. Kamil je sedel zadaj, poganjal pedala, vendar ni krmilil. Roke je držal na nepremičnem krmilu in bil je zelo zadovoljen. Še posebej, ko je Suzana kriknila:

“Milček, poženi! Prehitela bova starše!”

Močnejše sta pritisnila na pedala. Mama in očka sta takoj zaostala. Z njima pa tudi Lupi, ki ni vozil kolesa, ampak je tekel zraven. Škoda, morda bi raje poganjal pedala? Toda nihče ga ni vprašal za mnenje.

Suzana in Kamil sta torej pustila starše za seboj. Ne preveč, saj so se peljali po cesti med travniki in polji in sama se ne bi znala vrniti domov.

“Gnojnico voham,” je rekel Kamil.

“Fuj!” je odvrnila Suzana, ki je prav tako ujela vonj po gnojnici. Pa tudi vonj iz hleva in svinjaka. “Tu nekje mora biti kmetija!”

Zapeljala sta po klancu navzgor in tedaj je Suzana zagledala kmetijo. Na travniku so se pasle krave. Pospešila sta, saj sta se spet začela nekoliko spuščati. Nenadoma pa ...

“Milček, proti nama teče velik pes!” je vzkliknila Suzana. “Bojim se ga!”

“S katere strani?”

“S te,” je pokazala z roko.

“Suzana, saj veš, da ne vidim!”

“Z desne!”

“Zaviraj!”

Ustavila sta kolo. Kamil je skočil na levo stran in z rokami prijel obe krmili.

“Kolo je najin ščit! Varovalo naju bo pred psom!”

Suzana je sestopila s kolesa in se tako kot brat postavila zadaj.

Pes je planil h kolesu. Bil je hiter kot blisk. Hotel je ugrizniti otroka, vendar ju ni mogel doseči.

“Okoli gre!” je vzkliknila Suzana. “Obrni kolo!”

Kamil je naredil korak naprej. Kolo ju je spet ločevalo od psa.

Nato so se na hrib pripeljali starši.

“Lupi, primi ga!” je zavpil očka, ki je na vso moč pritiskal na pedala.

Lupi je švignil kot strela. A še preden je pritekel k otrokoma, je izza krav, ki so se pasle na travniku, stopil možki. Nekaj ostrega je zakričal svojemu psu, da je spodvil rep in stekel h kravam.

“Bravo, Suzana!” je rekel očka. “Odlično obrambo si si izmislila.”

“Ne jaz, ampak Milček.”

“Potem pa bravo, Milček! Ponosen sem na oba. Za nagrado vaju peljem na sladoled. Samo da se mama neha prepirati.”

Mama je stala pred lastnikom psa, vpila je in opletala z rokami.

“Škoda, da je tako daleč,” je zamrmrala Suzana. “In da ne vidim njenega izraza na obrazu.”

“Potem imaš isto težavo kot jaz,” je dejal Kamil.

Suzana se je ozrla na travnik, hišo, nebo ...

“Skoraj,” je rekla.

Hitreje, mali!

Veliko ljudi se je tistega dne pripeljalo k jezeru, da bi se kopali in poležavali na soncu. Tudi Suzana in Kamil s starši.

“Tu se bomo utaborili,” je očka na travo vrgel odejo.

“Milček, odlično mesto imamo!” se je razveselila Suzana. “Deset korakov od jezera!”

“Je tam pomol?” je vprašal Kamil.

“Seveda! In velik tobogan, speljan v vodo!”

“Krasno! Odpelji me tja!”

Na travnati plaži sta dva dečka brcala žogo. Več otrok je čofotalo v vodi, vendar je bil tobogan prazen.

“Tu je ograja,” je očka nanjo položil Kamilove roke. “Lestev ima dvanajst prečk. Suzana, pojdi prva. Milčku boš pomagala gor.”

Ampak Kamil je zmozel sam. Previdno je splezal po prečkah in se z radostnim krikom spustil v vodo. Potem še enkrat. In še enkrat.

“Super!” se je drl.

Očka se je vrnil na odejo.

Ko se je Kamil spet vzpenjal, sta k lestvi pristopila dečka, ki sta se naveličala nogometa. Stara sta bila kakih devet let. Eden je bil svetlolas, drugi rdečelas in pegast.

“Hitreje, mali!” je rekel svetlolasec. “Kaj si tak polž?”

“Hej, on je slep!” je opazil pegavec.

“Slepec, spusti se že!” je zavpil svetlolasec.

“Spustil se bom,” je rekel Kamil. In zdrsnil je v vodo, kjer ga je čakala Suzana.

Dečka sta se povzpela na tobogan. Ko sta se spustila po njem in spet pri-tekla k lestvi, je Kamil ravno plezal po njej.

“Vidiš, ni pokapiral,” je zamrmral pegavec. “Reci mu, naj odplava proč.”

“Slepec, odplavaj proč!” je zavpil svetlolasec. “Oviraš promet.”

Kamil se je ustavil na pol poti.

“Ne morem plezati hitreje,” je pojasnil. “Nič ne vidim.”

“Čisto nič?” je vprašal pegavec. “Niti jezera ne?”

Kamil je odkimal.

“Nogometa tudi ne igraš?”

“Kako pa naj bi ga igral? Saj ne vidim žoge.”

“Okej, mali,” je rekel svetlolasec. “Ne sekiraj se, počakala bova.”

Suzana in Kamil sta se nato usedla na odejo, očka in mama pa sta odšla v bar jest klobase. Ko sta se vrnila, sta Suzano našla samo.

“Kje je Milček?” se je prestrašila mama.

“Tam,” je pokazala Suzana. “S fantoma igra nogomet.”

Starši so ostrmeli. Svetlolasec je ravno brnil žogo Kamilu.

“Korak pred tabo je!” je zavpil.

“Podaj!” je zaklical pegasti deček. “Tukaj sem!”

Kamil je naredil korak naprej. Z nogo je našel žogo. Nasmehnil se je in jo brnil tja, od koder je prihajal pegavčev glas.

Razbita šipa

“Razbil si šipo, osel!” je zavreščala Suzana.

“Zaradi tebe!” se je zadrl Kamil. “Ne znaš braniti!”

“Kdo pa se je hotel igrati?!”

Vse zaradi žoge, takšne z zvončkom. Starši so jo kupili Kamilu, da bi se lahko igral s fanti. Tako kot takrat ob jezeru. Danes pa je Kamil prepričal Suzano, da sta se igrala v njegovi sobi. Bilo je imenitno, dokler ni na lepem ... Tresk!

V sobo je stopila mama.

“Kaj se je zgodilo?” je vprašala. Kot da ne bi videla razbitega okna.

“Milček je z žogo zadel šipo,” je hitro razložila Suzana, da ne bi krivda padla nanjo.

“In kje je zdaj?”

“Malo na tleh, malo pa na vrtu gospoda Zdenka.”

“Črepinje na tleh vidim,” je počasi dejala mama. “In jasno mi je, da so vse druge odletele skozi okno. Sprašujem o žogi!”

“Prav tako je odletela skozi okno,” je dejal Kamil. “Slišal sem, kako je padla. Nama jo lahko prineseš?”

Mami je bilo že vsega dovolj.

“Sama pojdita ponjo,” je strogo naznanila. “Gospod Zdenko je ravno na vrtu. Opravičila se mu bosta in ga prosila za žogo.”

“Nadrl naju bo!” se je prestrašila Suzana.

“In ne bo dal žoge!” je zastokal Kamil.

“Ali bosta to uredila sama,” je rekla mama, “ali pa bom to storila jaz. Ampak potem bom žogo za teden dni pospravila v omaro. Izberita!”

“Milček, se kaj bojiš?” je na stopnicah vprašala Suzana.

“Seveda. Kaj pa ti?”

“Tudi ...”

Gospod Zdenko je bil upokojenec. Od jutra do večera je sadil rože, jih zalival, obrezoval je veje ... In strašno se je razburil, kadar se je kak pes skozi ograjo polulal na njegov vrt ali kadar je kdo odvrigel prazno pločevinko na gredico. Le kaj bo zdaj?

Gospod Zdenko je pobiral črepinje. Žoga je ležala ob njem.

“Dobro jutro,” je Suzana pogoltnila slino. “Prišla sva se vam opravičit. Ker je žoga ...”

“Jaz sem jo brcnil,” je priznal Kamil.

Gospod Zdenko ju je strogo pogledal. Zavladala je napeta tišina.

Če se bo začel dreti, je pomislil deček, bom planil v jok.

“Se vama je morda zdelo,” je naposled rekel Zdenko, “da bo iz črepinj, ki so padle na tla, zrasel rastlinjak?”

Suzana in Kamil sta se vrnila v domače stanovanje s sklonjeno glavo. Za seboj sploh nista zaprla vrat. Videti sta bila kot pretepena psa.

Mama se je ustrašila, da ju je gospod Zdenko nagnal z vrta. In to brez žoge.

“Rekel je ...” je jokavo začela Suzana. Toda brž je zažarela: “Nič hudega! Se zgodi!”

“Tudi on je z žogo razbil šipo, ko je bil majhen,” je dodal Kamil. “Drugič pa se bova raje igrala z balonom!”

Suzana je stekla na stopnice, kjer sta pustila žogo in šopek rož z vrta.

“Te rože je gospod Zdenko nabral zate. Da ne boš več jezna na naju.”

Starši so Suzano in Kamila odpeljali v živalski vrt. Najprej so si šli ogledat slone. Pri ogradi ni bilo veliko ljudi. Suzana, Kamil in starši so stopili k ograji, kjer sta stala močan gospod in lepa gospa.

“Nekoč bom tudi jaz ustrelil takega slona,” je rekel močni gospod in se pretvarjal, da meri s puško. “Paf, mrtev si! Šport za prave moške!”

Suzana je zgroženo pogledala gospoda.

“Ojoj, slon se poliva z vodo!” je vzkliknila.

“Pa ima trobec?” je vprašal Kamil.

“Kaj je s tabo, si trapast?” se je gospod obrnil h Kamilu. “Ne vidiš?”

“Ne. Slep sem.”

“Zakaj si potem prišel sem? Malo povohljat?”

Suzana je hotela nekaj reči, a je bila lepa gospa hitrejša.

“Pusti otroka pri miru. Pridi, greva gledat opice.”

In sta odšla.

Kamil je postal žalosten. Prav tako Suzana. Nista se več veselila ne levov ne tigrov, niti sladoleda, na katerega so se odpravili.

Sedela sta za mizo pod velikim sončnikom in v tišini lizala sladoled. Njuni starši so stali v vrsti za pomfrit.

“Hitro se usedi!” je rekel nekdo. In brž dodal:

“Zasedeno je! Prva sva bila!”

Kamil in Suzana sta prepoznala glas močnega gospoda. Z lepo gospo sta se usedla za sosednjo mizo.

“Kako dober sladoled,” se je veselila gospa. “Pazi na oso.”

“Oso?!” je s stola poskočil gospod. Z rokami je tako močno zamahnil, da je košček sladoleda s korneta padel na mizo.

“Jaka, pomiri se! Je že odletela.”

Lepa gospa se je najbrž sramovala gospoda Jake. On si je medtem oddahnil, se usedel, položil roko na mizo ...

“Av!” je kriknil. “Pičila me je!”

Pa res, na mizi je sedela druga osa. Privabil jo je košček sladoleda, ki je gospodu Jaki padel s korneta.

“Umiram!” je ječal gospod Jaka. “Pokliči rešilca!”

“Si alergičen?” je vprašala gospa.

“Ne, ampak vseeno umiram! Pokliči, sicer bo prepozno!”

“Položite čebulo na mesto, kjer vas boli,” je rekel Kamil. “Mama to vedno počne.”

“Tiho, slepec! Poklič!”

Suzana se je spomnila, da mama to res počne. Stekla je k staršem in jim naročila, naj v baru prosijo za kos čebule.

“Ne morem verjeti,” se je gospod Jaka zazrl v svojo roko. “Ne boli me več! In nobenih oteklin!”

“Čebulji sok je za pike najboljši,” je pojasnila mama.

Gospod Jaka se je približal Kamilu.

“Opravičujem se ti za svoje obnašanje pri slonih in malo prej,” je dejal. “Če te ne bi bilo tu, bi se jaz še vedno zvijal od bolečin.”

Kamil je iztegnil roko, češ da sprejema opravičilo, gospod Jaka pa mu je pritisnil petko. Vsi so imeli občutek, da bo tokratni obisk živalskega vrta nadvse posrečen.

Nesreča

“Pravzaprav,” je rekel očka pri zajtrku, “bi se Milček lahko naučil voziti kolo.”

“Saj ga znam!” se je razburil Kamil.

“Znaš, ampak tandem. Ali se ne bi hotel peljati sam?”

Kamil bi se seveda hotel. Toda ali bo zmoget? Mama ni bila prepričana. Prav tako ne Suzana. Poleg tega se je bala za svoje kolo. Na njem se bo namreč Milček učil voziti. Kaj, če ga uniči?

“No, pa smo zmenjeni,” je rekel očka. “Po zajtrku gremo na prvo učno uro.”

Asfaltno igrišče je bilo popolnoma prazno. Očka je Kamilu razkazal vse po dolgem in počez, pa tudi naokoli. Prav tako mu je naročil, naj otipa kovinski vratnici gola. Tako je Milček vedel, koliko prostora ima na voljo in na kaj mora paziti.

Suzana je nerada sestopila s kolesa.

“Samo da mi ga ne razsuješ,” je zamrmrala.

Kamil se je sprva bal. Eno je, če se pelješ na tandemu, nekaj čisto drugega pa, če se pelješ sam. Četudi zraven hodi očka in z roko drži sedež. Kaj, če se ne bo obdržal na kolesu?

Zaradi tega strahu se Kamil ni mogel premakniti z mesta. Čim se je od-rinil, se je takoj podprl z nogama. Suzana je celo pomislila, da je njen brat strašen strahopetec. Potem pa se je na lepem – odpeljal!

Očka je tekel zraven z roko na sedežu. Toda po tretjem krogu okoli igrišča je postal nekam čudno rdeč. Končno se je ves zadihan ustavil, podoben ribi na suhem. Kamil pa se je peljal sam.

“Bravo, Milček!” je Suzana spodbujala brata. Očka pa je le izdahnil:

“Prev... Previdno zavij ... Na de... Desno! Zelo do... Dobro.”

“Mama! Sam sem se peljal!” je na pragu zavpil Kamil. “To moraš videti!”

Po kosilu so šli vsi štirje na igrišče. Tokrat so tam neki fantje igrali nogomet. Vendar so rekli, da bodo končali čez dvajset minut.

Kamil je komaj čakal. Nadel si je čelado in kar naprej spraševal, ali so fantje že odšli.

Končno so zapustili igrišče. Kamil, po-nosen kot pav, je zapeljal na asfalt. In takoj pospešil.

“Bravo, Milček!” je zaploskala mama.

“Naravnost pelji ...” ga je usmerjal očka. “Zavij na levo ... Ne poravnaj še krmila ... Zavijaj! Zavijaj!”

Kamil je zapeljal naravnost proti голу.

“Zaviraj!!!” je kriknil očka. Prepozno! Tresk! Krmilo je zadelo ob kovinsko vratnico. Kamil je udaril vanjo z desno roko in padel s kolesa.

“Milček!” se je prestrašila Suzana. “Je s tabo vse v redu?”

Zdravnik na urgenci je Kamilovo rentgensko sliko pritrdil na posebno ploščato svetilko.

“Ključnico imaš zlomljeno,” je rekel. “Dali ti bomo mavec.”

Kamil je zajokal. Mama ga je takoj objela.

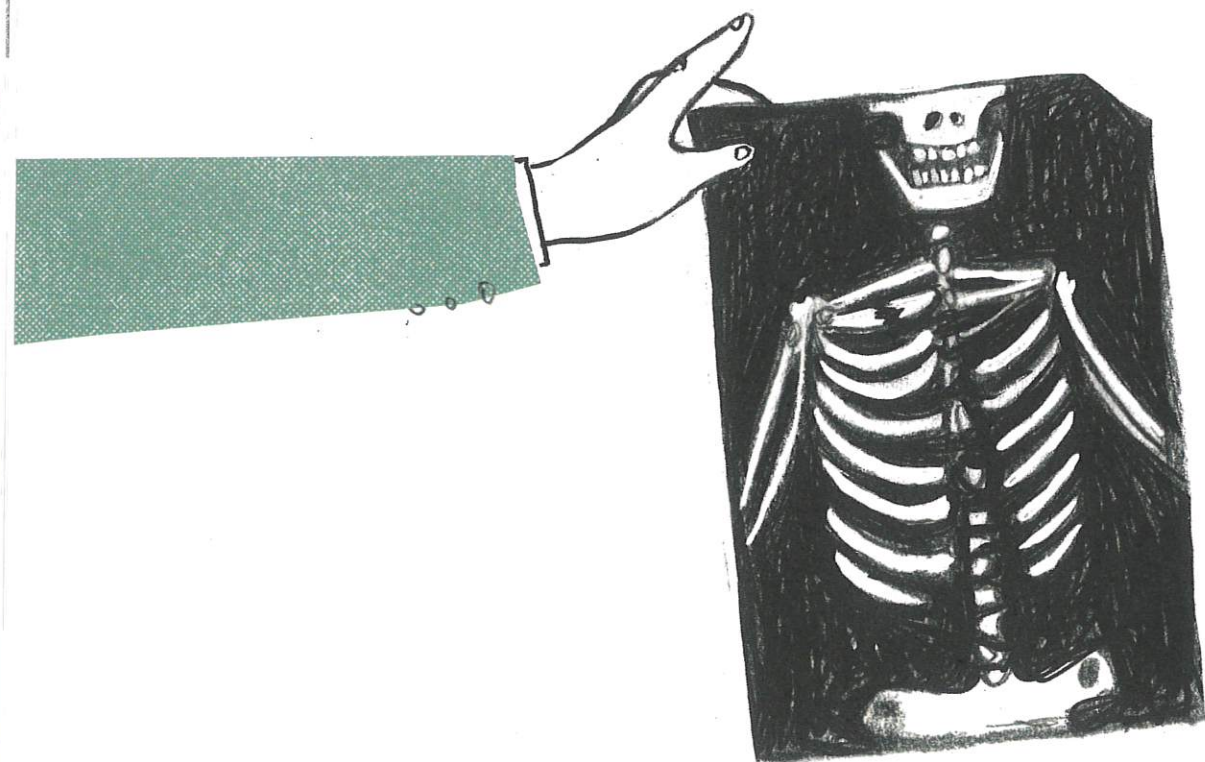
“Ne bo bolelo,” mu je zašepetala v uho.

“Saj ne jočem zato ...” je zahlipal Kamil. “Samo ... Ne znam ... Nikoli se ne bom znal peljati sam ...”

“Boš, ampak ne na igrišču. Poiskali ti bomo varnejši kraj.”

Kamil je takoj prenehal jokati.

“Z mavcem lahko vozim kolo?” je vprašal. “Saj vendar nimam polomljenih nog.”

Kdo je tu invalid?

“Ko boste pojedli, bomo šli po nakupih,” je pri zajtrku oznanila mama. “S tramvajem, ker je očka avto odpeljal na servis.”

“S tramvajem?” se je namrščil Kamil. Spet ga bodo pomilovali: Ubožček! Kakšna smola ...

“Bi šel raje tri kilometre peš?” je vprašala mama.

Čakali so na postaji. Kamil je imel na nosu sončna očala, da ga ne bi nihče pogledal v oči. Bilo je namreč očitno, da je z njimi nekaj narobe. Mama je izgubila živce, kadar so ga ljudje gledali tako žalostno, kot da bo vsak hip umrl.

Suzana si je sončna očala nadela zato, da je ne bi slepilo sonce.

“Vstopimo,” je rekla mama, ko je pripeljal tramvaj. Z eno roko je držala Kamila, z drugo pa Suzano.

Kamil se je pretvarjal, da vse vidi. Navsezadnje ni prvič stopil v tramvaj in je vedel, kako je v njem. Vseeno se je spotaknil ob neke noge. Trčil je v velikega fanta, ki je stal v tramvaju s slušalkami v ušesih. Fantu je bilo ime Darko in tako ga bomo od zdaj naprej tudi imenovali.

Kamil se je torej zaletel v Darka, ta pa je poletel na sedež. Ne, ne na prazen sedež. Če bi bil prazen, bi se nanj kratko malo usedel. Vendar ni bil.

“Kaj pa počneš!” je zakričala elegantna gospa. Darko je namreč pristal na njenih kolenih. Gospe ni slišal, saj mu je v slušalkah brnela glasba.

“Kaj se prerivaš!” je zarenčal na Kamila. To je bilo grozovito renčanje, kakor da bi v tramvaj udarila strela.

“Name kričiš?” je vprašal Kamil.

Darko seveda ni slišal. Toda iz premikov Kamilovih ustnic je prebral vprašanje: Kaj me mučiš?

Darko je opazil, da ga Kamil sploh ne gleda, le glavo ima obrnjeno malce vstran. Pomislil je, da sta deček in deklica s temnimi očali slepa.

Elegantna gospa je zakričala:

“Zlezi z mene, smrkavec!”

Darko se je končno zavedel, da sedi na njenih kolenih. In zarenčal ji je v uho:

“To je mesto za invalide!”

Od njegovega renčanja je elegantni gospe zazvonilo v glavi. Suzana je Darku iz ušes potegnila slušalke.

“Ti si invalid,” je rekla. “Gluh kot kamen.”

“Ti vidiš?” je bil presenečen Darko.

“Ti pa slišiš?” se je Suzana pretvarjala, da je presenečena.

“Seveda!”

“Zlezi že z mene, če te prosim ...” je zastokala ženska.

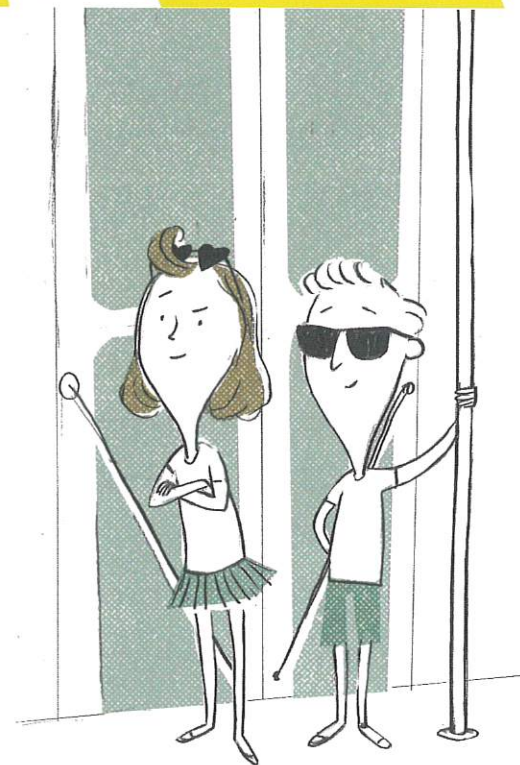
Darko je poskočil kakor poparjen.

“In če ne bi videla, kaj potem?” je posmehljivo vprašala Suzana.

“Nič ... Vseeno bi mi bila všeč.”

“Si mislim!”

Darko se je začel opravičevati elegantni gospe, saj vendar ni hotel sesti nanjo ali ji kričati v uho. Kamil pa je pomislil, da je vožnja s tramvajem lahko zanimivejša od vožnje z avtomobilom. Če imaš sestro, kot je Suzana, seveda.

Gola ritka

Mama je Suzano in Kamila odpeljala v galerijo. Ko so vstopili v prvi razstavni prostor, je rekla:

“Milček, na stenah visijo slike, na sredini pa sta dva kipa.”

“Kakšna kipa?” je vprašal Kamil.

“Angel in balerina. Oglej si ju.”

V prostoru so bili popolnoma sami. Mama je Kamila odpeljala k enemu od kipov. Deček se ga je dotaknil z rokami.

“Angelček je, ker ima krila,” je dejal. In pomaknil roke navzdol. “Ojej! Golo ritko ima!”

“Popolnoma je gol,” se je zahihitala Suzana.

Kamil je takoj hotel preveriti, ali se je kipar spomnil še enega pomembnega dela angelčkovega telesa. Vendar ni imel časa. Neki moški glas je zabrundal:

“Ne dotikaj se ritke! Ali ne vidiš, kaj tu piše?”

“Ne.”

“Potem pa se nauči brati!”

“Slep sem.”

“In kaj potem? Pravila prepovedujejo dotikanje eksponatov.”

“Kaj je to eksponat?” je vprašala Suzana. Toda mama ji ni odgovorila, ker se je ravno jezila na gospoda, ki jih je gnjavil s pravili.

“Moj sin se ne dotika kipov,” je rekla, “samo gleda jih.”

“Z rokami?”

“Da, gospod. Te so njegove oči.”

Gospod je prebledel. Bil je uslužbenec galerije in je skrbel, da se ljudje niso dotikali kipov, pljuvali na slike ali počeli česar koli, kar bi lahko poškodovalo eksponate.

“Kaj je to eksponat?” je vnovič vprašala Suzana.

“Vsaka stvar, ki si jo ogleduješ v galeriji,” je pojasnila mama.

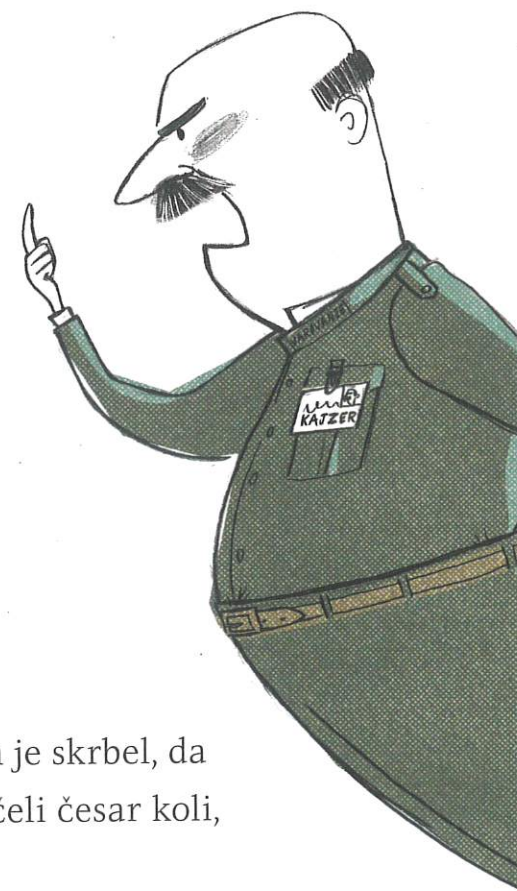
“Pravila prepovedujejo dotikanje eksponatov,” je ponovil gospod in udaril s petami. “In pravila je treba spoštovati!”

Nato je v sobo vstopila neka gospa. Ko jo je zagledal, je spet udaril s petami.

“Gospa direktorica, pokorno javljam, da je neki deček tipal angelčkovo ritko.”

“Kaj tvezite, gospod, kakšno ritko!” se je razjezila mama. “Milček ne vidi, zato se vsega dotika.”

“Ampak on je tipal ritko,” je vztrajal moški.

Direktorica muzeja – ta gospa je bila namreč direktorica muzeja – je tiho rekla:

“Gospod Kajzer, pri tem dečku bomo naredili izjemo. Pustite mu, da se dotika vsega, kar želi.” Nato je pojasnila: “Gospod Kajzer je bil po poklicu vojak. Uredba je zanj kot ukaz.”

“Si slišal?” je gospod Kajzer vprašal Kamila. “Lahko se dotikaš ri... česar koli hočeš.”

Toda Kamilu ni bilo več mar za nekega angelčka.

“Ste streljali s puško?” je občudujoče vprašal.

“Vsak vojak strelja. Jaz pa sem skakal s padalom, visel na vrvi nad prepadom, pozimi spal v gozdu, ko so okrog tulili volkovi ...”

Kamilov obraz je zasijal od navdušenja. Suzana je pozabila na slike in kipe.

“Kako ste se pa obranili pred temi volkovi?” je vprašala.

Čuden obisk galerije, je pomislila mama. Izvedela bosta, kako iz vej in snega zgraditi bivak. Čeprav ... Morda je tako še boljše.

Kje je Milček?

V nakupovalnem središču je bila velika gneča. Mama je z eno roko držala Kamila, z drugo pa Suzano.

“Da se mi ne bosta izgubila!” je rekla že desetič. “Kupiti vama moram hlače ...”

“... in čevlje,” sta zastokala Suzana in Kamil. Mar jih mama ne more kupiti po spletu?

“Moj ubogi revček!” je nekdo zabrundal nad Kamilovim ušesom. Kdo? Teta Helena seveda. Bila je s stricem Kazimirjem, ki je nosil nekaj polnih vrečk.

“Koga srečava!” je veselo zabrundala teta.

“Tudi jaz sem vesela,” je zamomljala mama.

“Ne odlagaj vrečk na umazana tla, bedak!” je rekla teta.

“Prav imaš, Helena,” je priznal stric Kazimir. Ko je dvignil vrečke, je od napora zastokal.

Teta je iztrgala Kamilovo roko iz mamine dlani.

“Milček, premajhne hlače imaš!” je zagrmela. “Kako te mama oblači? Pridi, teta ti bo kupila nove.”

Mama je hotela pojasniti: “Ravno gremo v trgo...”

“Jaz najbolje vem, kje imajo lepa oblačila,” jo je prekinila teta. “Za menoj!”

Kamil ni imel časa, da bi ugovarjal. Teta ga je povlekla za roko, kot bi mu jo hotela odtrgati.

“Prostor za revčka!” se je zadržala. In se prebijala med množico.

Kamil je začutil strašno stiskanje.

Ni vedel, v katero smer gre in kje sta mama in Suzana.

“To ni tu!” je nenadoma vzkliknila teta. “Nazaj moramo!”

“Prav imaš, Helena,” se je strinjal stric Kazimir.

In potem je Kamil ... ostal sam! Nekdo ga je odrinil, roka mu je zdrsnila iz tetine roke in množica ga je ponesla neznano kam.

“Kje je Milček?” je vprašala Suzana.

“Kako kje?” se je razburila teta. “Ob meni.”

“Prav imaš, Helena,” je prikimal stric Kazimir.

Vendar Kamila ni bilo ob teti. Mami so se zašibile noge.

“Kje je Milček?!” je zakričala.

“Ugrabili so otroka!” je zavpila teta. “Policija! Aretirajte vse!”

Samo Suzana ni izgubila glave. Spomnila se je prejšnjih nakupov v nakupovalnem središču.

“Ni treba poklicati policije,” je dejala.

Kamil je bil tako prestrašen, da niti jokati ni mogel. Kako bo zdaj prišel domov?

“Mama, kje si?” je tiho vprašal. Nenadoma se je iz vseh zvočnikov zaslišal glas nekega gospoda.

“Pozor! V nakupovalnem središču se je izgubil petletni Kamil. Deček je slep. Če kdo sreča Kamila, naj ga pospremi v knjigarno v pritličju, kjer ga čaka njegova mama.”

Kamil je zaslišal glasove: “To je on! To mora biti on!” Nato je neka gospa vprašala: “Si ti Kamil?” Ko je rekel, da je, ga je prijela za roko. “Odpeljala te bom k mami,” je obljubila.

Suzana je prva zagledala brata.

“Milček!” je vzkliknila.

Mama je odbrzela h Kamilu kot šprinterka. Zgrabila ga je in stisnila k sebi, ga objela ... Potem se je sklonila in objela tudi Suzano. Suzana je bila namreč tista, ki se je domislila objave po zvočnikih.

Mama se je nato tako zahvaljevala gospe, ki je pripeljala Kamila, da sta se obe razjokali.

Pa teta Helena? Zamrmrala je skozi zobe:

“Vse samo zato, ker se me ni hotel držati.”

“Prav imaš, Helena,” je potrdil stric Kazimir. In pobral vrečke z umazanih tal.

Večnadstropna jelka

“Suzana, podaj mi rdečo bunkico!” je na lestvi lovil ravnotežje očka.

“Milček, podaj mi bunkico,” je rekla Suzana. In tiho dodala: “Zeleno.”

Kamil je sedel na tleh in podajal bunkice, očka in Suzana pa sta jih obešala na jelko: očka na vrh, Suzana spodaj.

“Zeleno, kaj to pomeni?” je vprašal Kamil.

“Kakšno zeleno!” je očka kar poskočil na lestvi. “Rdečo!”

“Kako naj vem, katera je rdeča in katera zelena?”

Očka je pogledal na tla. In izbuljil oči.

“Kam so izginile rdeče bunkice?”

“Na jelki so,” je nedolžno pojasnila Suzana.

“Vse?!”

“Barve razporejam po nadstropjih. Spodaj bodo rdeče bunkice, višje rumene, še višje modre, nato srebrne, potem pisane in čisto na vrhu zelene.”

Očka se je zazrl v spodnje veje. Tam so visele samo rdeče bunkice. Nad njimi samo rumene.

“Suzana ...” je zastokal očka. “Red moraš imeti v omari, ne na jelki.”

“Zakaj ne moremo razporejati barv po nadstropjih?” je vprašal Kamil.

“Ker ...” je začel očka, a so mu besede obtičale v grlu. Jasno, zakaj: zato, ker se moški ne spoznajo na barve. Na srečo je v sobo prišla mama. Prinesla je medenjake, da bi jih obesili na jelko.

“Milček, z barvami je podobno kot z otipom, okusom in vonjem,” je pojasnila. “Led je hladen, gladek in bel. Tudi hladna skuta je bela. Sonce je toplo in rumeno, paradižnikova juha pa vroča in rdeča. Medtem ko je trava hladna, mehka in zelena. Razumeš?”

Kamil je prikimal. Vendar ni bil prepričan. Na primer hladna šunka: ali je bela ali zelena? Sploh pa mu ni bilo jasno, zakaj naj bi bila Suzanina zamisel slaba.

Mama je na mizo postavila krožnik medenjakov.

“Pazite le, da jih ne bo pojedel Lupi, škodili bi mu!” je dejala. Odšla je v kuhinjo, kjer je imela dela čez glavo. Lupi pa je žalosten legel pod mizo. Oboževal je medenjake! Mar so na to vsi pozabili?

Kamil je še vedno menil, da je sestrina zamisel odlična.

“Suzana,” je zašepetal. “Zamoti očka, da me ne bo gledal.”

“V redu,” je zašepetala Suzana. In začela je gnjaviti očka, naj ji dovoli razporediti bunkice v nadstropja. Medtem ko ga je nagovarjala, je Kamil nahranil Lupija z medenjaki. Z vsemi, seveda.

“Ojoj!” je vzkliknila Suzana. “Lupi je požrl medenjake!”

“Kaj?!” je očka skoraj padel z lestve.

Pes je mlahavo odšel iz sobe. Kamil je napel ušesa.

“Lupi bruha,” je dejal.

Očka ni slišal zvokov bruhanja, vendar ni imel tako dobrega sluha kot Kamil. Skočil je z lestve, zgrabil povodec in z Lupijem stekel ven.

S psom je bilo seveda vse v redu. Ko bi starši vedeli, s čim ga hranita otroka! Ne bi verjeli, da je še vedno živ.

“Milček, hvala!” se je razveselila Suzana. “Podaj mi modre bunkice. V desni škatli so.”

“Dobra novica: Lupi ni bruhal!” je vzkliknil očka na pragu. Stopil je v sobo in ... obstal kot vkopan. Na dnu jelke so visele rdeče bunkice, višje rumene, še višje modre, nad njimi srebrne in nad srebrnimi pisane. Suzana je stala na lestvi z zeleno bunkico v roki.

“Hm ...” se je očka popraskal po glavi. “Sploh ni videti slabo.”

“Videti je odlično!” je rekla mama, ki je prišla iz kuhinje, da bi ocenila jelko. “Suzana, krasno zamisel si imela.”

“Hura!” sta vzkliknila Suzana in Milček. Lupi je takoj dvignil glavo. So morda ostali še kakšni medenjaki?

Milček, zavij!

“Po zajtrku bomo šli smučat,” je rekel očka.

“Jaz tudi?” je vprašal Kamil.

“Bi se raje grel v kadi?”

Ne, Kamil bi šel raje smučat. Zato je tudi odpotoval v gore. Vendar se je malce bal prvega poskusa ...

Vsi štirje so stali na vrhu, pripravljene na spust. Suzana je zrla v dolino, v majhne hišice z zasneženimi strehami, in zavidala Kamilu. Tudi sama raje ne bi videla, kako visoko so.

“Po mojem je ta klanec prestrm za Milčka,” je očku rekla mama.

Očka je bil drugačnega mnenja.

“Zmogli bomo! Kajne, Milček?”

“Seveda!” je prikimal deček. Zakaj bi bil klanec zanj prestrm? Za Suzano pa je v redu, ali kaj?

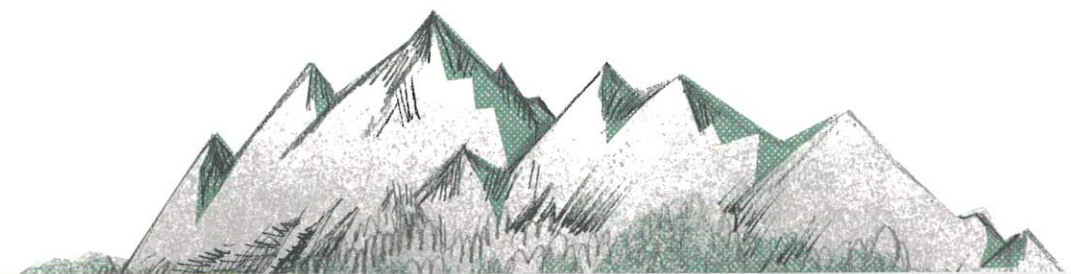
Očka je počepnil h Kamilu.

“Kolena široko narazen, stopala rahlo navznoter,” je dejal, medtem ko je nameščal sinove noge. “Če bi rad zavil desno, močneje stopi na levo smučko. Če pa bi rad zavil levo ...”

Zraven Kamila sta se ustavila dva deskarja. Eden je imel na glavi rdečo kapo, drugi pa naglavni trak, ki mu je pokrival ušesa.

“Greva tekmoval, kdo bo prvi?” je vprašal tisti s kapo.

“V redu, samo čevelj si zapnem,” je odgovoril tisti z naglavnim trakom.

Očka je vstal iz počepa.

“Milček, spustil se bom pred tabo,” je rekel. “Sledi mojemu glasju. Jaz bom tvoja navigacijska naprava.”

Deskarja sta bolščala v Kamila, kot bi videla žirafa na smučeh.

“Kam jo mahaš, slepa kura?” mu je zabrusil tisti s kapo. “Še ljudi boš pobil!”

Švignila sta po hribu navzdol, še preden jima je očka uspel kaj reči. Kot da se ne bi nič zgodilo, je nato vprašal Kamila:

“Kaj boš storil, če bom zakričal 'Padec'?”

“Padel bom,” se je Kamil mehko zvrnil v sneg.

Suzana ni verjela lastnim očem. Očka se je spuščal ... zadenjsko! In vpil Kamilu, da mu gre odlično ali da naj zavije ... Suzana pa ... Suzana se je seveda še vedno bala višine.

“Milček, previden bodi, tu je bolj strmo!” je rekel očka, ki je odsmučal malce naprej in nato upočasnili, da bi ga Kamil lahko dohitel. Nenadoma sta od zgoraj švignila deskarja. Spet sta tekmovala! Tisti s kapo je skočil v zrak in poletel nekaj metrov ... Tup! Pristal je tik pred očkom. Tresk! Trčil je vanj! Oba sta se zakotalila po hribu navzdol. Kamil pa je smučal vedno hitreje!

“Milček, ustavi se!” je od zadaj zavpila mama. Toda deček je ni slišal.

“Očka!” je zakričal. Nihče ni odgovoril. “Očka!!”

Ko je očka odprl oči, je ležal na snegu. Meter nad njim je polzavesten sedel deskar.

“Očka!!” sta zaslišala oba. Obrnila sta glave. Kamil je drvel naravnost proti deskarju.

“Zavij!” je zavpil očka. Toda Kamil ni več obvladoval smučí.

“Ubil me bo!” se je prestrašil deskar.

“Padec!” je kriknil očka.

Kamil je padel na bok. Začutil je udarec in nato hlad na obrazu. Nekajkrat se je prevrnil in se ustavil tik pred deskarjem.

“Je s tabo vse v redu?” je zavpila Suzana. Pozabila je na višino. Bala se je le za svojega brata.

“Mislim ... da sem v redu!” ji je odgovoril Kamil.

Mama se je ustavila poleg sina. Oddahnila si je, ker je bil živ in zdrav.

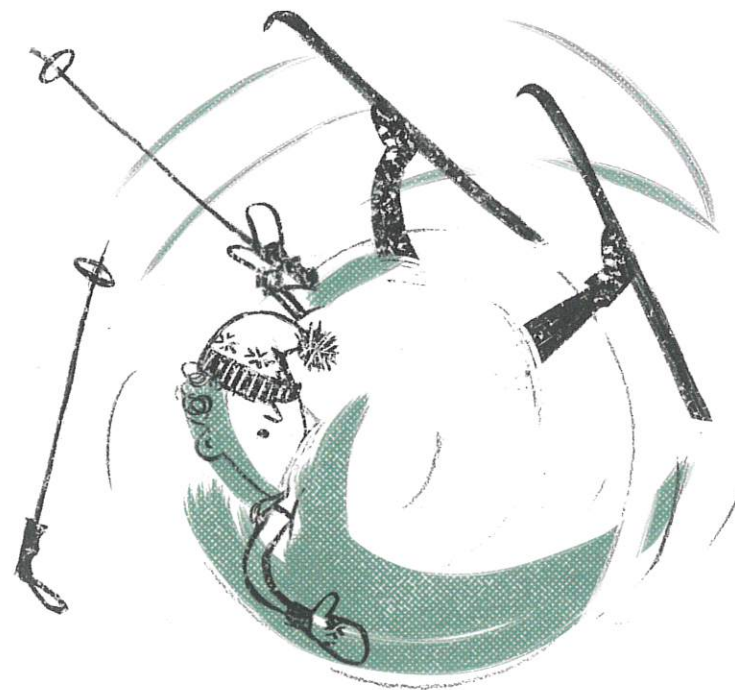
“Bravo, stari,” ga je po rami potrepil deskar. “Če bi se jaz spustil tako kot ti, se ne bi nič zgodilo ...”

“Bravo, Milček!” je dodal očka.

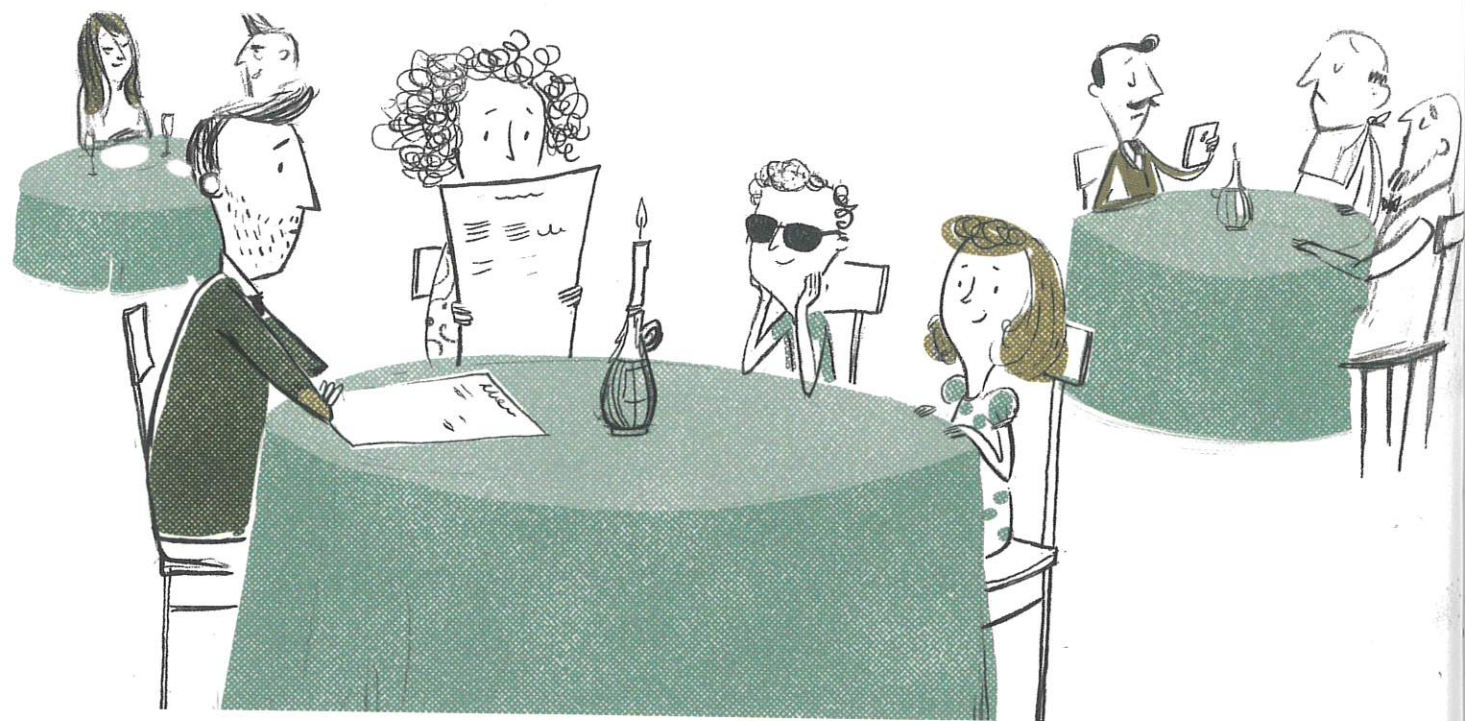
“Ampak ta gora je prevelika zate.”

“Sem ti rekla ...” je skozi stisnjene zobe siknila mama.

“Tudi jaz tako mislim,” se je strinjal Kamil. “Mi boste poiskali manjšo?”

Vam bom že pokazal!

Kamil je imel rojstni dan in ob tej priložnosti so starši njega in Suzano odpeljali v restavracijo. Kamil je tam nekoč pokusil jed, ki mu je bila strašno všeč. Imenovala se je čarovničin kotliček.

Ko so vstopili, so bile vse mize, razen ene, zasedene. Tista prosta je čakala prav nanje, saj jo je očka rezerviral po telefonu.

Natakar je staršem izročil jedilnika.

“Za otroka tudi?” je vprašal.

“Ne,” je rekla mama. “Ne znata še brati.”

“Jaz sem v njunih letih že znal brati,” je dejal eleganten gospod za sosednjo mizo.

Tam je sedel še z dvema gospodoma. Zdelo se je, kakor da je stavek povedal njima, a v resnici ga je povedal mami. Očitno je mislil, da sme druge spravljati v zadrego, ker je elegantnejši od njih.

“Jaz bi naročil čarovničin kotliček,” je oznanil Kamil.

“Žal je kotličkov zmanjkalo,” je odvrnil natakar.

“Kaj?!” je vzkliknil Kamil. In skoraj zajokal.

“Razvajeni pokovec,” je rekel elegantni gospod. “Prav mu je. Pred nosom sem mu izmaknil še zadnji kotliček.”

Suzana je opazila, da trije gospodje še vedno čakajo na svoje jedi.

“Milček, naroči kaj drugega,” mu je svetovala mama. “Gotovo bo ravno tako dobro.”

“Ampak jaz sem hotel kotliček ...”

“Pa še ta temna očala v restavraciji!” je prhnil gospod. “Mali nečimrnej!”

Druga dva gospoda sta se obrnila, da bi videla malega nečimrnejša.

“Ti si nečimrnej,” ga je nahrulila Suzana. “A se res moraš važiti s tole svojo tablico?”

Elegantni gospod je tablični računalnik držal tako, da so vsi videli, da gre za najnovejši model.

“Suzana!” je zarohnela mama. “Ne smeš tako govoriti!”

“On pa sme? Zakaj govori grdo o Milčku?”

Mama je pomislila, da ima Suzana prav. Tudi drugi ljudje v restavraciji so bili enakega mnenja. In elegantni gospod je od jeze kar pordel.

“Ti smrklja!” je zarenčal. “Ali se mi opraviči ali pa ...”

“Ali kaj?” je nedolžno vprašal očka.

“Ali pa bom naročil, naj vas vržejo ven!”

V restavraciji je zavladala smrtna tišina.

“Sam se vrzi!” je rekel Kamil. “Uničil si mi rojstni dan. In to sploh ne zaradi kotlička.”

Kamil je govoril gospodu, toda glavo je imel obrnjeno proti Suzani. Vsi so doumeli, da je slep.

Elegantni gospod je zagrmel po vsem prostoru:

“Natakar! Prosim, odpeljite te ljudi ven!”

Natakar je pristopil k elegantnemu gospodu. Nemo je stal pred njim s prekrižanimi rokami na prsih.

“Kaj to pomeni?!” je zavreščal gospod.

Še nekaj gospodov je nato vstalo od miz, se približalo elegantnemu gospodu in se prav tako postavilo predenj s prekrizanimi rokami. Potem so se tem gospodom pridružili še drugi. Naposled je okoli mize elegantnega gospoda stala vsa restavracija! Sedel je le Kamil z družino.

“Pojdimo od tod!” je gospod rekel svojima kolegoma. Na vratih se je obrnil, vsem zagrozil s prstom in zarenčal: “Vam bom že pokazal!”

Natakar je zamahnil z roko, kot bi odganjal brenčečo muho. Sklonil se je nad Kamila.

“Kmalu boš dobil čarovničin kotliček,” je rekel. In vzkliknil: “Gospe in gospodje, Milček ima danes rojstni dan. Zapijmo mu *Vse najboljše!*”

In vsi so zapeli. Nato so mu čestitali. Milček na svojem rojstnem dnevu še nikoli ni imel toliko gostov!

Napaka

Bila je sobota. Očka je pripravljala večerjo, mama je s Suzano odšla na gimnastiko, Kamil pa je ležal na kavču v sobi staršev in poslušal zvočno knjigo.

Hrup, ki je prihajal iz kuhinje, je preglasil glas tistega, ki je bral knjigo.

“Porkaflek!” je zaklel očka. “Milček, vrzi že enkrat proč te hudičeve plastenke! Kar naprej se spotikam obnje!”

Očka v kuhinji je bil tako razsrjen, da bi lahko vsak hip eksplodiral kot bomba, zato se je Kamil ubogljivo spustil iz prvega nadstropja in odnesel plastenke v koš pred stavbo. Ko se je vračal, je na stopnišču srečal gospoda Zdenka.

“Kako si, Milček?” je vprašal Zdenko. “Igraš kaj nogomet?”

“Seveda! Vendar le na dvorišču, da ne bi razbil šipe.”

“Tako je prav!” je vzkliknil gospod Zdenko. In stopil v stanovanje. Živel je v pritličju, Kamil pa je krenil nadstropje višje.

Čudno, je pomislil. Zdelo se mi je, da sem že v prvem nadstropju.

Kamilu se sploh ni zdelo. Res je bil v prvem nadstropju. Le da ni videl – kako naj bi vendar videl? –, da je gospod Zdenko stopil v stanovanje gospe Justine. S podstrešja je gospe Justini prinesel perilo, ker je bila bolna in tega sama ne bi zmogla.

Kamil se je povzpел v drugo nadstropje, vendar je mislil, da je v prvem nadstropju. Otipal je kljuko, stopil v stanovanje ... Slišal je cvrčanje in zavohal vonj po ocvrti čebuli. Takoj se je spomnil na čips s čebulo, ki mu ga je dala babica in ga je pustil na postelji. Pojedel naj bi ga sicer po večerji, toda če ga očka ne bo zalotil ... Tiho je odšel v svojo sobo.

Nekaj v njej je bilo narobe. Prvič, s postelje je izginil čips. Drugič, med posteljo in vrati se je pojavila miza. Kamil bi dal roko v ogenj, da tam nikoli ni bilo mize. Ampak kaj miza; kam je izginil čips?!

Suzana, ti si mi ga požrla! je pomislil. Ti bom že dal!

Odpravil se je v sestriino sobo. Pod oknom je bila kot vedno pisalna miza. Le stol je bil malce drugačen. Kaj se dogaja v tej hiši? Sicer pa, o tem bo razmislil pozneje. Z mize je vzel prenosni računalnik in z njim smuknil v sobo staršev. Suzani bo skrila računalnik. Dobila bo svoje!

Nato je zaslišal, da nekdo prihaja iz kopalnice. Ampak kdo? Očka je bil vendar v kuhinji!

“Hana, kdaj bo večerja?” je vprašal neki moški glas.

“Čez pol ure,” je odvrnil ženski glas iz kuhinje.

Kamil je bil tako prestrašen, da je skoraj omedlel. Bil je v stanovanju gospe Hane in gospoda Gregorja! Kaj bosta rekla, ko ga bosta videla tukaj? In z njunim prenosnim računalnikom v rokah?

Slišal je, da gospod Gregor odpira vrata v Suzanino sobo. Ki pravzaprav ni bila Suzanina. Ni pomembno. Kamil je vedel, da se mora čim prej pobrati od tod! Tiho je odložil prenosni računalnik na tla.

Odšel je na hodnik. Samo da pride do vrat!

Morda ne bosta opazila ...

“Hana, si mi ti vzela prenosnik?” je iz Suzanine sobe zaklical gospod Gregor. Kamil je zaslišal njegove korake. Gospod Gregor bo vsak hip na hodniku! Deček je planil skozi prva vrata.

“Nisem ga vzela,” je rekla gospa Hana in se obrnila proč od štedilnika. “Morda si ga odnesel v ... Aa!!! Na pomoč!”

Gospod Gregor je pritekel v kuhinjo z obešalnikom v roki. Z njim se je hotel spraviti nad Kamila ...

“Stoj!” je zakričala gospa Hana.

“Milček?” je gospod Gregor spustil obešalnik. “Od kod si se pa ti vzel?”

“Skoraj sem umrla od strahu,” je dejala gospa Hana. In prasnila v smeh. “Milček, kako si me prestrašil!”

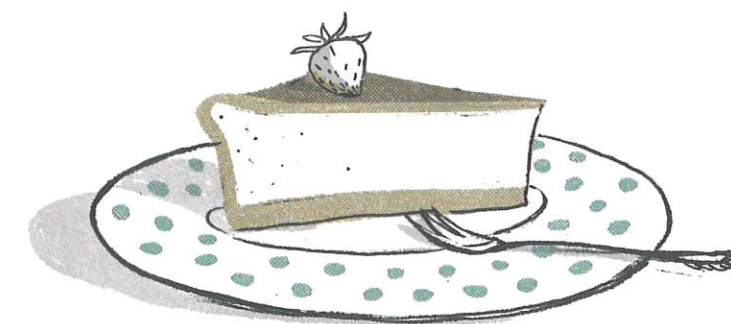
“Oprostite ...” je zastokal Kamil. “Zamešal sem nadstropji. Prenosni računalnik je v tisti sobi na tleh.”

“Gost v hiši, Bog v hiši,” je vzkliknila gospa Hana. “Milček, slastno pecivo sem spekla. Bi ga hotel?”

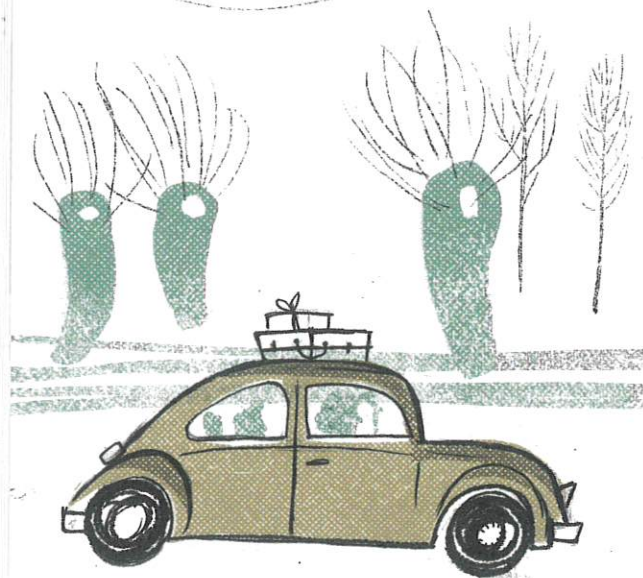
“Seveda. Samo pokličite očka, da me ne bo iskal.”

Kamil si je v usta stlačil velik kos sirovega zavitka. Res ogromen – komaj ga je spravil vase. In pomislil je, da pecivo najbolj tekne pred večerjo. Zakaj starši tega nočejo razumeti?

Dedek športnik

Na velikonočno jutro so se starši z otrokoma in Lupijem odpeljali k babici in dedku na vas. Babica Kristina in dedek Adam sta sicer živila v mestu, a sta imela tudi hišico na podeželju. Tja sta odšla, kadar sta se želela odpočiti od hrupa in izpušnih plinov.

Vrata so bila odprta, zato je očka z avtom zapeljal na vrt. Na travniku za hišo je stala miza, prekrita z belim prtom, okrog nje pa šest stolov.

“Jedli bomo zunaj!” se je razveselila Suzana.

“Seveda!” je zabrundal nekdo za njimi. “Potem pa bomo tekli do jezera. Imate trenirke?”

“Dedek!” sta se razveselila Suzana in Kamil. “Seveda jih imamo! Pa tudi tekaške copate!”

Dedek je bil navdušen športnik: vse leto je tekkel, kolesaril in se kopal v jezeru. Tudi zdaj je stal z utežmi v rokah, oblečen le v kratke hlače in majico.

“Adam, za božjo voljo!” se je skozi kuhinjsko okno sklonila babica. “Zajtrk je pripravljen, ti pa si v spodnjicah!”

“Ste pojedli?” si je dedek slekel praznični suknjič. “Zdaj bomo streljali z lokom.”

“Adam, velika noč je vendar,” je zastokala babica. “Naj malce posedijo z nama ...”

Ampak Suzana in Kamil sploh nista hotela sedeti. Najbolj dolgočasna stvar na svetu!

“Moja kri!” je vzkliknil dedek. “Če bi se vajin očka kdaj vsaj malo pretegnil ...”

Suzani je bilo malce hudo, ker je dedek, ki ga je imela rada, dražil njenega očka, ki ga je prav tako imela rada. Zato se je razveselila, ko je očka po streljanju z lokom dejal, da bo šel z njimi teč.

Dedek je odobravajoče zažvižgal, zamrmral “No, no!” in stekel v gozd. Vsi trije pa za dedkom. In za njimi Lupi. Vsi v trenirkah. Razen Lupija, ki se ni preoblekel. Kot se zanj spodobi.

Kamil je tekkel z roko v očkovi dlani. Vesel je bil, da ne strelja več z lokom. Sploh mu ni bilo všeč. Stal je in izstreljeval puščice, nič drugega. Od napenjanja tetive so ga boleli prsti. Tek je bil nekaj drugega. Vedel je, ali stezica vodi navzdol ali navzgor, čutil je sonce, senco in vonjave ...

Očka je bil najbrž glede tega drugačnega mnenja. Ko so pritekli do jezera, se je vrgel v travo ob pomolu in glasno zavzdihnil: “Ne morem več!”

Dedek ga je gledal, kot da je mamin sinček.

Suzana se je ozirala naokoli. Na kopališču ni bilo žive duše. Samo oni.

“Kdo se gre kopat?” je vprašal dedek, ki si je slačil trenirko. Nihče se ni javil. Bil je april!

“Voda se je že segrela, sedem stopinj ima,” jih je spodbujal dedek, potopljen do vratu. “Milček, stopi vsaj na pomol in pomoči roko v vodo! Osvežila te bo!”

Osvežila? O, ja!

“Na pomolu si,” je zavpil dedek. “Ampak tu je visok, tu vode ne boš dosegel. Pojdi naprej!”

Kamil je šel naprej. Lupi se je pognal za njim.

Deček je zaslišal, da se je nekaj pognalo proti njemu. Močno se je obrnil v desno in ... padel v vodo!

Od mraza ga je stiskalo v prsih. Dvignil je glavo na površje, da bi se nadihal zraka, a ni mogel vdihniti. Spet se je potopil. Dedek pa je bil tako daleč!

Očka je v divji naglici stekel po pomolu. Skočil je v vodo. Potopil se je ... toda Kamila ni našel. Še enkrat se je potopil. Tam je! Zgrabil ga je pod pazduho in z njim priplaval do pomola.

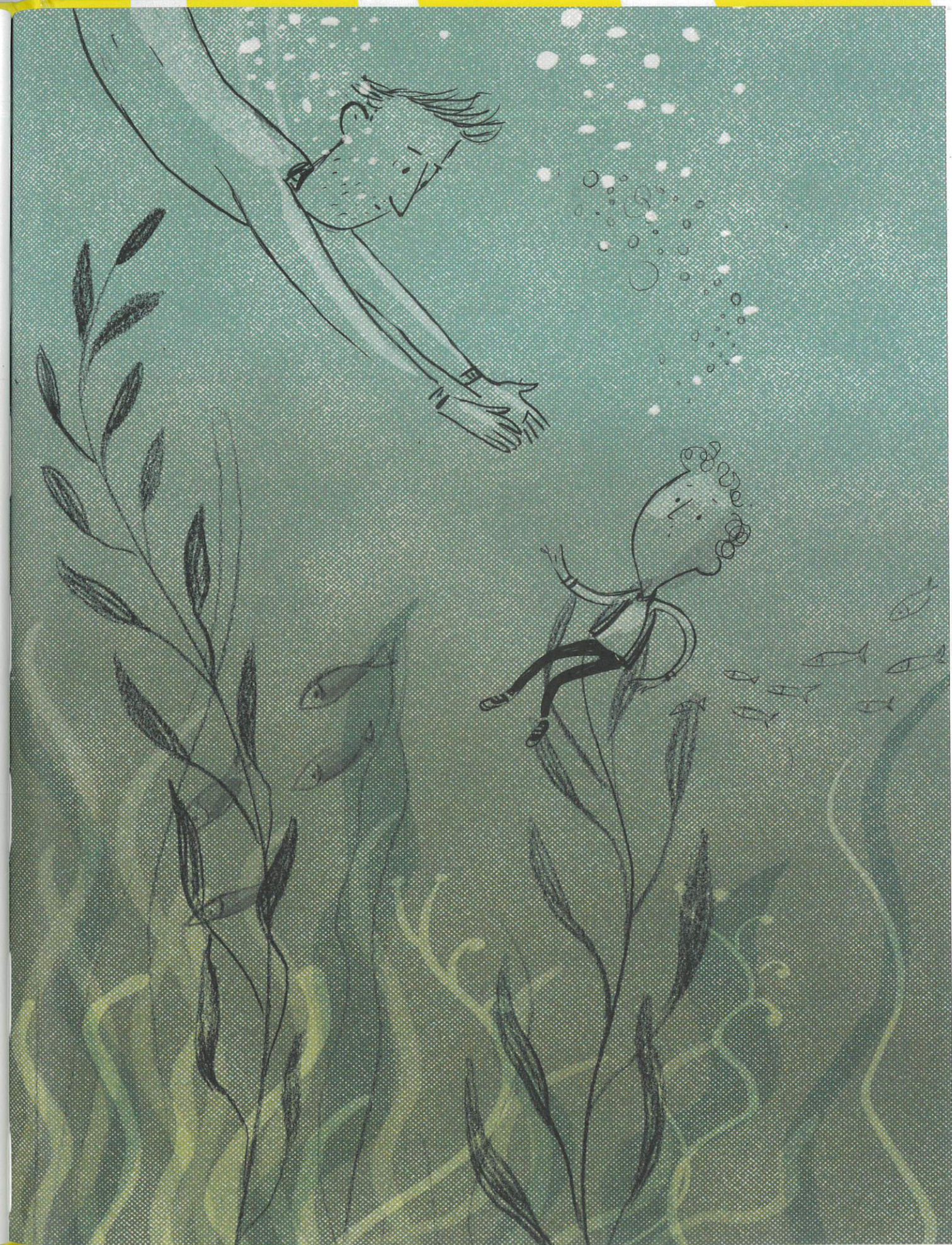
“Ddddd,” je Kamil šklepetal z zobmi.

“Ddddd,” se je tresel očka.

Dedek je Kamilu nadel svojo srajco. Dečku je segala do tal, a je bila vsaj suha.

“Zdaj pa tecimo domov!” je velel dedek. In spoštljivo pogledal očka. “Dobro si se izkazal! Jaz pa ... drugič bom vedel, da moram biti bližje Milčku.”

“O, jjja,” je zašklepetal Kamil. Privzdignil je rob srajce, da se mu ne bi zapletala med nogami.

Ela vrtela

“Šli bomo na dvorišče,” je rekla gospa Katja, ki je bila vzgojiteljica starejših otrok.

“Odlično!” so se vsi razveselili. Znano je, da je mogoče na dvorišču početi veliko stvari, ki se jih v zaprtih prostorih ne da.

Začeli so s slepimi mišmi. To igro se je sicer mogoče igrati tudi v šolski avli. Vseeno pa so si na dvorišču zaželeli igrati ravno slepe miši. Včasih je pač tako.

Kamil se je rad igral slepe miši, ker je imel enake možnosti kot drugi. Drugi pa so lahko spoznali, kako je, če ne vidiš ničesar. V skupini starejših otrok so namreč videli vsi – razen Kamila in Ele. Ela je izgubila vid zaradi neke bolezni. Še vedno se ni mogla navaditi, da ne vidi. In še vedno se je nečesa bala. Zato so jo dečki radi strašili – razen Kamila, seveda.

Ela je sedela na klopi. Matej in Andrej sta se ji tiho približala ... Hop! Prijela sta jo za roke in jo postavila na noge.

“Ti si slepa miš!” je rekel Matej.

“Nočem!” je zastokala Ela.

Matej in Andrej sta pogledala Natikača, kaj bo porekel o tem. Njegovo pravo ime je bilo Jaroslav, vendar so ga vsi klicali Natikač. In vsi so ga ubogali, ker je bil najmočnejši med dečki. Zdaj je pokimal, češ da je igranje z Elo odlična zamisel.

Matej in Andrej sta na to komaj čakala. Zavrtela sta Elo in Andrej je zaklical:

“Slepa miš, ti loviš!”

Matej pa:

“Išči, išči, slepa miš!”

“Najdi me!”

“Ujemi me, če me moreš!”

Spustila sta Elo in skoraj bi počila od smeha, ko sta videla, kako se je Ela zavrtela kot vrtavka in se sesedla na tla, ne da bi mogla vstati, tako zelo se ji je vrtelo. Deklice bi ji pomagale, vendar so se bale dečkov. Gospa Katja pa je z Moniko, ki jo je bolel trebuh, nekam izginila.

“Slepa miš, ujemi me!” je vzkliknil Andrej. Toda debelo je pogledal, ko je k Eli pristopil Natikač in ji pomagal vstati. Rekel je, da jo bo pospremil na klop, malce stran od tistih idiotov. In vsem dečkom je pomežiknil, naj mu sledijo.

Kamil je v Natikačevem glasu prepoznal nekaj neiskrenega, zato je šel tudi on.

Natikač je Elo pospremil do velikega in hitrega vrtiljaka, ki se ga je deklica zelo bala.

“Tu je klop,” je rekel in se zasmel. “Sedi.”

Ela je začutila, da je nekaj narobe. Poskušala je otipati klop, takrat pa jo je Natikač potisnil na sedež vrtiljaka.

“Fantje, zavrtite jo!” je ukazal. “Ampak pošteno! Ela vrtela!”

Nekaj dečkov je z vso močjo pognalo vrtiljak.

“Nehajte!” je zajokala Ela. “Padla bom!”

“Hitreje!” je dejal Natikač. Stal je zraven Kamila in opazoval vrtiljak.

Kaj naj storim? je pomislil Kamil. Če jim rečem “Stojte!”, ga bodo samo še močneje poganjali ...

Z ulice se je zaslišal zvok sirene. Neki avto je peljal z vklopljeno sireno: policija, reševalci ali gasilci.

“Zakaj pa ti ne poganjaš vrtiljaka?” je Kamil vprašal Natikača.

“Ker sem šef!”

“Fantje, tudi Natikač bi moral poganjati vrtiljak,” je rekel Kamil. “Če bo prišla policija, bo vas odpeljala, njega pa ne.”

“Kakšna policija?” je Andrej nehal poganjati vrtiljak. Za njim pa tudi drugi fantje. Vendar se je vrtiljak še naprej vrtel.

“Ali ne veste, da imajo slepi slabšo orientacijo? Če Ela pade, boste vi krivi. Do konca življenja ji boste plačevali odškodnino.”

“Kaj pa je?” je bil besen Natikač. “Zakaj ne poganjate vrtiljaka?”

“Kar sam ga daj,” je rekel Matej. Ustavil je vrtiljak in pomagal Eli sestopiti.

“Milček, kje si?” je tiho vprašala Ela. Ko se je oglasil, se mu je približala. Prijela ga je za roko in mu rekla: “Hvala.”

Mesto iz kock

V vrtcu so dečki iz kock gradili mesto. Postavljali so hiše, nakupovalna središča in garaže. Bili so odlično razporejeni. Skoraj so že končali, ko se jim je približal Kamil.

“Lahko gradim z vami?” je vprašal.

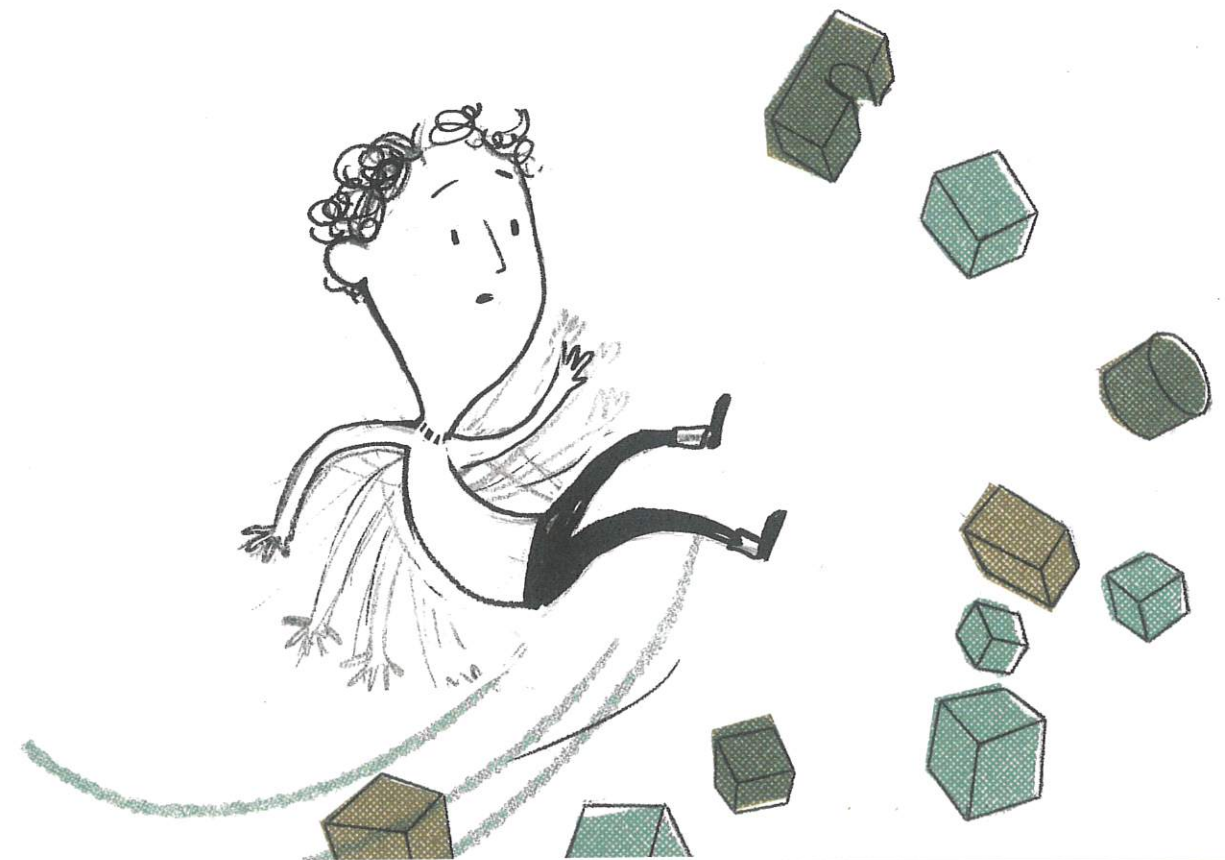
“Seveda,” se je strinjal Natikač. “Stopi tri korake naprej. Podajal nam boš kocke.”

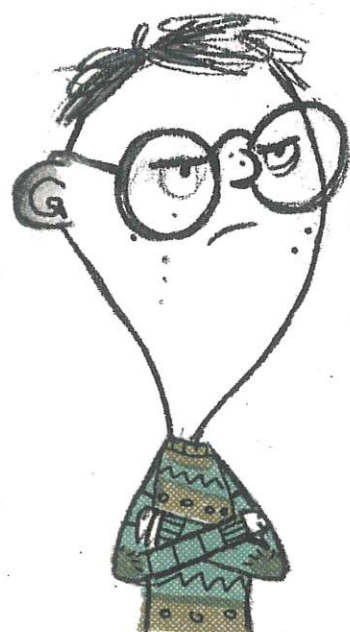
“Ne bom ničesar porušil!” se je hotel prepričati Kamil.

“Kaj ti je! Saj bi ti povedal.”

Natikač je preteče pogledal fante in si prislonil pest na brado. Razumeli so: kdor bo črhnil, jo bo skupil po zobeh.

Kamil je stopil naprej. In pri priči trčil v kocke. Tup! Hrupno so se zrušile. Stopil je nazaj, vendar je spet ob nekaj zadel. Tup! Še nekaj kock je zgrmelo po

tleh. Kamil je izgubil orientacijo. Ni vedel, kaj je spredaj in kaj zadaj. Z vsakim korakom je porušil novo zgradbo. Tup!

“Gospa vzgojiteljica!” je zavpil Natikač, kot bi ga dajali iz kože. “Milček je uničil naše mesto!”

Vzgojiteljica Katja se je približala dečkom. Seveda je videla Kamila, ki je premetaval kocke. Vendar je pomislila, da to počne za zabavo.

“Rekel sem mu, da smo naredili velemesto, nato pa ga je uničil!” je Natikač obtožil Kamila. “Rekel je, da če ga on ne vidi, ga tudi mi ne smemo!”

“Milček, je to res?” se je vzgojiteljica Katja obrnila h Kamilu. Zato ni videla Natikača, ki je spet pristavil

pest pod brado in jezno kot bazilisk pogledal fante.

“To ni res!” je vzkliknil začuden Kamil. “Saj vendar ...”

“Fantje, kako je bilo?” ga je prekinil Natikač.

“Tako kot praviš,” je bleknil Kristjan.

“Milček je uničil naše mesto,” je dodal Andrej in gledal v tla.

“Kamil, takoj se opraviči prijateljem,” je odločno rekla vzgojiteljica Katja.

“Ampak tega nisem storil nalašč!” se je branil Kamil.

“Si!” je dejal Natikač. “Je res, fantje?”

“Ja,” se je oglasilo več glasov.

“Ni res!” je Kamil skoraj zajokal. “Hotel sem samo ...”

“Kamil, fantje pravijo drugače,” ga je prekinila vzgojiteljica. “Sedi zdaj za mizo v kotu in razmisli o svojem ravnanju.”

Vzgojiteljica Katja je posadila Kamila za mizo.

“Fantje, zgradili bomo boljše mesto!” je dejal Natikač. Bil je tako zadovoljen sam s sabo, kot bi dobil nov tablični računalnik in sladoled za povrhu.

Dečki so začeli graditi. Njihovi obrazi pa so bili takšni kot na pogrebu. Tu in tam so pogledali Kamila, ki je sedel za mizo v kotu in jokal. Matej naposled ni mogel več zdržati. Nekaj je zašepetal Andreju. Andrej se je približal Kristjanu in mu nekaj zašepetal. In tako naprej.

Nato so vsi vstali. Vsi razen Natikača.

“Kaj pa počnete?” je vprašal Natikač. Tudi on je vstal.

“Vzgojiteljici gremo povedat, kako je bilo v resnici,” je odgovoril Matej.

“Bi jo rad dobil po nosu?”

“Kar poskusi!” se je oglasil Andrej. In se pomaknil k Mateju.

Osem dečkov je stalo z grozečimi obrazi. Natikač ni poskusil.

“Milček, zelo mi je žal, oprostite,” je rekla vzgojiteljica Katja. “Ti, Jaroslav,” vzgojiteljica je Natikača naslavljala s pravim imenom, “pa razmisli o svojem ravnanju.”

Natikač se je moral usesti za mizo, za katero je še malo prej jokal Kamil.

“Milček, boš z nami zgradil mesto?” ga je vprašal Matej.

Kaj bo Kamil, ko odraste?

Bila je sobota. Suzana in Kamil sta sedela v kuhinji za mizo, pogrnjeno za večerjo. Mama je kuhala juho. Bila je jezna kot osa. Naposled je treščila s pokrovko in ugasnila plin.

“Sami jo bomo pojedli!” je prhnila. “Očka bi moral biti doma že pred eno uro.”

“Ravno prihaja,” je rekel Kamil. “Na stopnicah slišim njegove korake.”

“To se ti samo zdi,” je z roko odmahnila mama. “Pazita, juha je vroča.”

Tedaj je v vratih zarožljaj ključ.

“Ste že vse pojedli?” je s praga zaklical očka.

“Milček!” je bila navdušena Suzana. “Slišiš kot netopir.”

Zvečer sta se očka in mama o nečem dolgo pogovarjala. Šele v nedeljo je postalo jasno, o čem.

Vsi štirje so se odpravili na izlet s kolesi. Imeli so piknik na travniku in takrat je mama vprašala:

“Milček, ali ne bi hotel igrati kakega glasbila?”

“Katero pa?”

“Kitaro, klavir ali kaj drugega.”

“Rad bi igral kitaro.”

“Dobro. V torek greva na preizkus v glasbeno šolo. Zapel boš svojo najljubšo pesem, septembra pa se boš začel učiti igranja na kitaro.”

“Pa jaz?” je mamu z zgroženim pogledom prebodla Suzana. Zakaj bo Kamil hodil v glasbeno šolo, ona pa v navadno?

“Hčerkica ljuba, Milček ima boljši posluš kot mi vsi, ker je slep. Razumeš?”

Seveda, Suzana je razumela. Vendar se ji je vseeno zdelo nepravilno.

V torek so šli vsi štirje v glasbeno šolo. Starši so vzeli dopust, da bi bili s Kamilom. Vendar so morali med preizkusom počakati pred dvorano.

V njej so sedele tri gospe. Milčku so naročile, naj vsakič, ko zasliši zven klavirja, zapoje “la”. Desetkrat je zapel “laaaaaaaaaaaaa”, nato pa ga je ena od gospa prosila, naj zapoje svojo najljubšo pesem. Kamil je zakrulil kot njegov očka:

*“Po gozdu šla je divja svinja z ostrimi čekani,
na posušeni smreki sta čepeli črni vrani.”*

Gospe so se mu lepo zahvalile. Ena ga je pospremila iz dvorane in prosila očka, naj dečka odpelje ven, mami pa je rekla, da se bo z njo pogovorila.

laaa

laa la laaaa
lelelelelele

Zvečer je v Kamilovo sobo prišla Suzana.

“Milček, slišala sem, kaj je rekla tista gospa v glasbeni šoli,” je zašepetala.

“Kaj?” je zašepetal Kamil.

“Da nimaš glasbenega posluha. Mama se je razjezila in rekla, da imaš boljši posluh od te gospe. Ona pa, da je glasbeni posluh nekaj drugega. Slepí slišijo bolje, ker sluh ves čas ostrijo. In nekateri ljudje imajo glasbeni posluh, drugi pa ga nimajo. In ti ga nimaš.”

“No, potem ga nimam,” je rekel Kamil, ki ga to sploh ni skrbelo. Ko pa je iz sobe staršev zaslišal zaskrbljen materin glas, je napel ušesa.

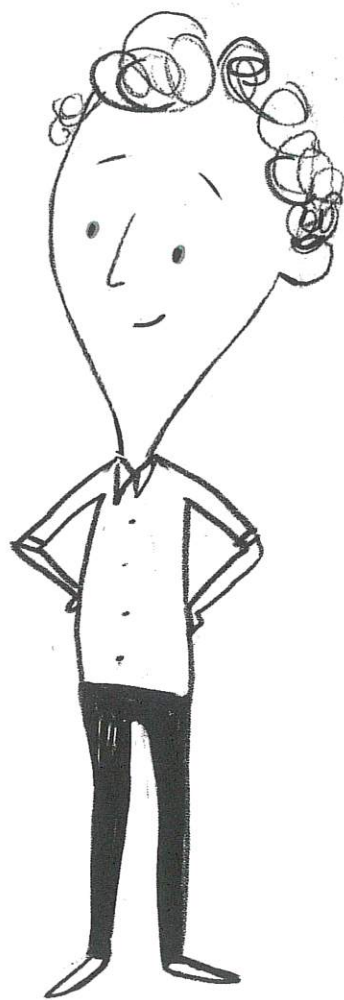
“Kako naj mu to poveva?” je vprašala očka. “Ne bo igral glasbila. Kaj bo postal, ko odraste?”

Kamil je čutil, da mora, preprosto mora povedati staršem. Planil je v njihovo sobo.

“Saj vendar ne potrebujem oči, da bi tekel, čistil in govoril!” je vzkliknil.

“Tako je,” se je strinjal očka. “Znal boš uporabljati računalnik, posredovati informacije, izvajati terapevtske masaže ... Morda pa boš postal športnik, kipar ali napovedovalec.”

“Ali predsednik,” je dodal Kamil.

Medved ali avto?

“Danes bomo risali pomlad,” je v vrtcu rekla vzgojiteljica Katja.

“Odlično!” so bile navdušene deklice.

“Pomlad?” so se namrdnili dečki. “Se ne bi raje igrali z avtomobilčki?”

Kamil je sedel za mizo z Elo, Majo in Natikačem. Tja ga je posadila gospa Berta, ki je tako kot Katja vzgojiteljica v njihovi skupini. Ravno se je po bolezni vrnila v vrtec.

“Najprej vam bom prebrala pesem o pomladi,” je rekla vzgojiteljica Katja. “Če kdo ne ve, kaj naj nariše, mu bo ta pesem v pomoč.”

In prebrala jo je. Pesem je govorila o rožah, listju, čebelah in pticah, ki se vračajo iz toplih dežel, pa o medvedu, ki se je prebudil iz zimskega spanja.

“Ela, Milček, tu imata plastelin,” je vzgojiteljica Berta na mizo položila dve škatli. “Namesto da bi risala, bosta gnetla.”

“Jaz bi raje risal!” je ugovarjal Kamil.

“Dobro, tu imaš list papirja in barvice.”

Kamil je hotel narisati sebe, kako se vozi s kolesom. Naj vsi vidijo!

“Natikač, kaj boš narisal?” ga je vprašal Kamil.

Natikač je nejevoljno pogledal Kamila. Še vedno mu ni oprostil zaradi vrtiljaka in mesta iz kock.

“Narisal bom, kako sem jahal konja,” je končno odgovoril.

Kamil je prebledel.

“Si jahal konja? Pravega?”

“Kaj pa misliš, menda ne gugalnega? Moji starši jezdijo in jaz jezdim z njimi.”

“Fiju, fiju!” je zažvižgal Kamil. In poprosil Natikača, naj mu poda modro barvico.

Natikač mu je hotel podati črno, a je sklenil, da tega ne bo storil. Če ga Milček tako zelo občuduje, pa naj ima modro.

Kamil je pritisnil z barvico na papir in narisal krog. Pravzaprav je bil bolj podoben polžu, saj se konca črte nista stikala. Nato je narisal še drugega polža, ki naj bi bil prav tako krog. Potem je oba polža povezal s črto. Dorisal je še preostanek kolesa, sebe, trg in nebo.

“Milček, kako lepa risba!” je rekla vzgojiteljica Berta.

“To je kolo,” je ponosno pojasnil Kamil. “Sam sem ga vozil!”

Gospa Berta je občudovala kolo, nato pa odšla.

Natikač ni razumel, zakaj je tako navdušena. Risba je bila vendar zanič! Kamil pa je zdaj mislil, da je čudovita. Natikaču se je zasmilil. Vsi se bodo norčevali iz tega kolesa. Naj Kamilu pove ali ne?

“Milček, tole sploh ni videti kot kolo,” je končno rekel. “Bolje bi bilo, če bi naredil kaj iz plastelina.”

Kamil je skoraj padel s stola. Kako ni videti kot kolo? Vzgojiteljica Berta je vendar rekla ... Ali ga Natikač spet poskuša naplahtati? Ampak ... Njegov glas ni zvenel zlobno. Naj mu verjame ali ne?

“Milček, kakšen čudovit medved!” je bila navdušena Maja. Kamilu sta se takoj približala Matej in Andrej, nato še drugi otroci. Vsi so menili, da je to medved.

“Majhen, a kot bi bil živ,” ga je pohvalila Agata.

“Prebuja se iz zimskega spanja,” je pojasnil Kamil.

“Kaj imate tam?” je vprašala gospa Katja. Obe vzgojiteljici sta se približali mizi. Gospa Berta je vzela figurico medveda v roko.

“Kako lep avto!” je dejala. “Ampak zakaj ima glavo?”

“Tudi kolesa je treba popraviti, saj niso okrogla,” je dodala gospa Katja. “Videti so kot medvedje šape.”

Nihče se ni čudil. Znano je, da odrasli nimajo domišljije.

Srečanje z NLP-jem

Mama, Suzana in Kamil so že povečerali. Očka je bil še vedno v službi.

“Suzana, daj krožnike v pomivalni stroj,” je rekla mama. “Milček, pobriši mizo.”

“Ampak jaz bi rad gledal želvaka Frančka!” je ugovarjal Kamil.

“Če boš pohitel, ti bo uspelo. Tukaj imaš krpo.”

Suzana je pospravila krožnike v pomivalni stroj in stekla prižgat televizor. Kamil je mizo pobrisal zelo skrb..., no, pravzaprav bolj slabo. Ampak mame ni bilo več v kuhinji.

“Tu je Franček ...” je zapel televizor. Prav s to pesmijo se je začela vsaka epizoda risanke o želvaku Frančku.

“To naj bi bila pobrisana miza?” je zaslišal Kamil. Seveda to ni bilo besedilo pesmi, temveč mamine besede. V sobo je prihitela zelo jezna. “Milček, na mizi si pustil veliko drobtinic!”

“Če pa jih ne vidim!”

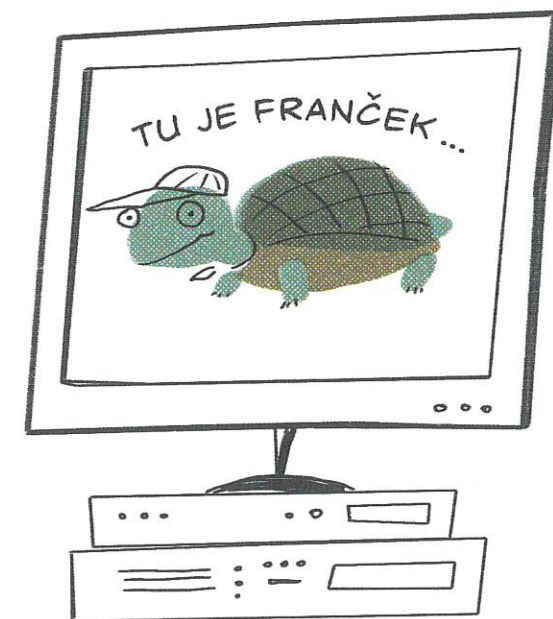
“Pa preveri z roko. Pojdi v kuhinjo in bolje pobriši.”

“Ampak Franček se je že ...”

“Zdaj!”

Kamil je nerad vstal iz naslanjača. Zaslišal je še naslov epizode: *Franček gre na počitnice*.

“Povedala ti bom, kaj se zgodi,” mu je obljubila Suzana.

Kamil je potipal mizno ploščo. Na mizi je res ostalo precej drobtin. Pometel jih je z roko in vrgel v koš.

“Mar tega nisi mogel storiti takoj?” je vprašala mama. Ni odgovoril. Švignil je v sobo.

“Franček in njegovi starši so odleteli na počitnice v vesolje!” je pojasnila Suzana. “So na planetu Tipi Tapi, kjer je vse super sodobno.”

“Pomolzel sem kravo ...” je s televizorja zastokal Frančkov očka. “Zdaj pa jo moram nakrmiti.”

“Molža krav je torej super sodobna stvar?” se je začudil Kamil.

“Na Tipi Tapiju imajo super sodobno tehnologijo. Povedala ti bom, kako se bo končalo.”

Tako je Kamil gledal risanke: poslušal je glasove s televizije in nekdo mu je povedal, kaj vidi. Lahko bi jih gledal tudi sam, vendar potem ne bi vsega razumel.

“Suzana!” sta zaslišala glas mame. Svoje mame, ne Frančkove. “Šla boš v kuhinjo in skrbneje zložila krožnike v pomivalni stroj. Bi rada, da se razbijejo?”

Suzana je stekla v kuhinjo. Z mamo ni bilo šale.

“Kdo pa mi bo razlagal risanko?” je zaskrbelo Kamila.

“Jaz,” se je javila mama. “Franček ravno črpa vodo iz vodnjaka.”

“Ali ima na voljo super sodobno tehnologijo?”

“Ne, vodnjak je starejši od tvoje babice. Franček preživlja počitnice v zelo starem naselju, brez elektrike in vode iz pipe.”

Suzana! je pomislil Kamil. Spet si me naplahtala! Ti bom že dal!

Ko je Suzana pritekla v sobo, je na zaslonu Franček nekaj narekoval svoji mami.

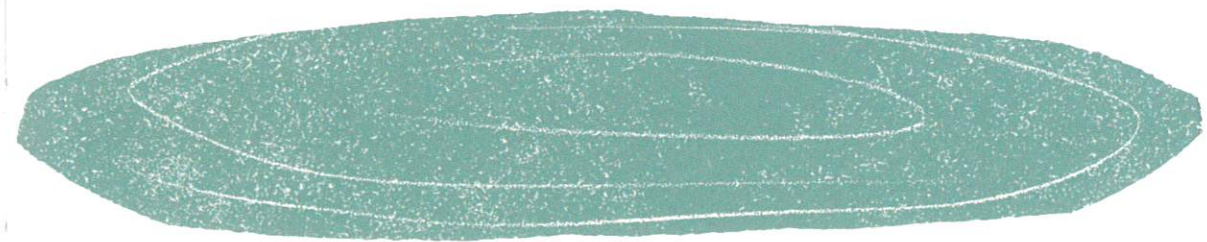
“Kaj počnejo?” je vprašala Suzana.

“Opisujejo srečanje z NLP-jem,” je odgovoril Kamil.

“So naleteli na neznani leteči predmet?!”

“Ja, v tistem starem naselju, za katero mi nisi povedala,” je z resnim glasom pojasnil Kamil. “Smolo imaš, to je bil najboljši del,” je dodal.

Seveda ni bilo nobenega NLP-ja. Kamil je naplahtal sestro. Vendar je bila Suzana tista, ki je začela. Pri njima je vedno tako. Pravzaprav ... samo včasih.

Tomasz Małkowski, poljski pisatelj, se je rodil leta 1966 v Gdansku, kjer še danes živi s svojo družino. Po izobrazbi je pedagog, po poklicu pa zgodovinar. Napisal je več učbenikov za zgodovino. Za svojo literarno ustvarjalnost je prejel več nagrad, najbolj priljubljene so njegove zgodbe za otroke. V prostem času rad potuje, hodi na dolge sprehode s svojim jazbečarjem in se uči tujih jezikov.

Joanna Rusinek, poljska ilustratorka, pisateljica in oblikovalka knjižnih in glasbenih ovitkov, se je rodila leta 1978 v Krakovu. Diplomirala je na temo animiranega filma na Akademiji za likovno umetnost v Krakovu. Sprva se je najbolj posvečala animaciji, zdaj pa se največ ukvarja z ilustriranjem otroških knjig. Ustvarja v tradicionalni tehniki, največkrat so to akvareli, ki so šele v zadnji fazi podvrženi računalniški obdelavi.

Klemen Pisk, slovenski prevajalec, pisatelj, pesnik in glasbenik, se je rodil leta 1973 v Kranju. Med študijem slavistike v Ljubljani se je največ posvečal poljščini. Kot literarni prevajalec je leta 2003 prejel stipendijo Inštituta za kulturologijo v Varšavi. Doslej je iz poljščine prevedel več kot 20 knjig, med drugim avtorje, kot so Jerzy Pilch, Tomek Tryzna, Jakub Małecki, Andrzej Sapkowski, Asia Olejarczyk, Anna Onichimowska in Liliana Bardijewska.